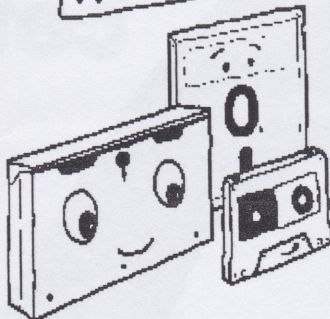
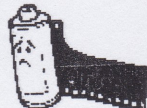
self faking tajtld

broj (4) četiri



februar 2009





uvod

+ odmah ravno u glavu

by lekijana

Ok momci, sad je već krajnje vrijeme za novi broj, ne mislite li isto? - ili ti ga četvrti broj selfarice je napokon vani. Aaaaarrrrggghh..Konačno. Iako nismo napravili neki veći razmak između dva broja (uh znam da sam ga posrao sada jako, ali ovi redovi prije su napisani još pred mjesec dana, ako ne i više) moram priznati da je meni rad na ovom broju do sada bio najteži. Kronični nedostatak inspiracije, totalna nezainteresiranost i bezvoljnost a da ne pričam o onom vječitom propitivanju, ima li sve ovo smisla? Jer, uvijek sam smatrao rad na fanzinu kao nešto što je totalno individualno i tu ne bi trebalo biti problema jer sam si sebi šef i sam stvaraš pravila (znaš onu staru, novinari odjebite), ali jednostavno period od ljetnog newslettera pa sve do nove godine nisam nešto baratao s idejama i planovima, a uvijek visi u zraku da na neki način budeš koliko-toliko originalan, zanimljiv i da ne forsiraš s ponavljanjima kojih u fanzinaštvu uvijek ima. Naravno, nije ni to loše, uvijek ponoviti one stvari koje smatraš bitnima, ali kada stalno naletavaš na jednu te istu reprizu, onda mi to baš i nije neka fora. Al, kako je jedna stvar vodila ka drugoj, rad na fanzinu mi je bio skroz stran i nešto što mi je u određenim trenucima bilo nešto stvarno nebitno, pa čak i odbojno! Tome moram pridodati moment kada pri svakom pokušaju pisanja dolazi blokada. Misao, da sve što mi se mota po glavi kada želim prebaciti na sjebani ekran kompjutera nema smisla i baš mi je bilo teško sročiti par pišljivih rečenica. Pa čak sam i ovih nekoliko iskoprcao na jedvite jade, ali ajde, ipak si govorim da je stvarno vrijeme da se završi to čudo pa nekako ide...

Zapravo me cijelo vrijeme prati osjećaj da sam skroz ispucao i volju i energiju što se tiče nekih aktivnosti jer osim fanzina tu ima još puno drugih stvari kojima sam se bavio kroz zadnji period. A kada kažem volju i energiju onda mislim da sam istu bez veze rasipao na onim stvarima u kojima sam u malo većem obujmu sudjelovao s drugim ljudima i to baš na onim stvarima koje sam smatrao jebeno bitnima. Htio sam se čak i posebno rasplinjati i ulaziti u analize, ali mislim da je većini koji prate ovaj fanzin jasno o čemu se više-manje radi i baš bi se glupo osjećao da moram po ne znam koji put opet baljezagti o tome. Uostalom, kako ide ona stara, nas 10ak fanzinaša/ica u borbi protiv interneta, a di si ti??? Jebiga, digresija mi je drugo ime, a vidim da ću morat staviti kopirajt na neke izraze koji su se počeli koristiti po određenim fanzinima. Ali poznavajući sebe sigurno ću se konkretnije dotaknuti tema kako se tekst bude dalje širio. No da se vratim nazad na prvotno stanje sjebanosti ili čega već. Mislim, nije mi baš do toga da zbilja moram objašnjavati situaciju zašto je tako kako je, jer spomenuo sam da ionako onih par ljudi s kojima sam u stalnom kontaktu (bilo preko druženja bilo preko dopisivanja) ionako znaju šta me uglavnom muči i šta mi ne da mira. A možda bi se mogao vratiti i na pitanje fanzinaštva (koliko mi isto znači?) i koliki broj ljudi zapravo uopće prati cijelu tu priču? Jer niti mislim da ovim fanzinom stvaram neku zdravu i kritičnu sredinu, niti mislim da širim ne znam kakvu poruku. Uvijek ću zinmejkanje gledati kao neki svoj osobni ispušni ventil, a o ostalom mogu opet potegnuti drugi put. Ma uglavnom, bolje da sada stanem malo...Htio bi prije nego što nastavim dalje malo reći o ovom broju, ali i o još nekim stvarima. Naime, od samih početaka kada smo krenuli sa fanzinom sam stekao dojam kao da se svaki put stvarno očekuje neka opširna i masna priča s hrpom materijala i da će ovaj fanzin predstavljati kao nekakvo radikalno scensko glasilo i to u onoj pravoj i klasičnoj do it yourself maniri (jebote, al ga peglam s izrazima, ha?).

Čak sam neko vrijeme i razmišljao na taj način, da se stvarno za svaki broj zbilja potrudimo i izbacujemo debeljuce od brojeva i da bude količinski fino to potkovano, ali opet kako je vrijeme prolazilo barem sam ja sve više bježao od te priče. Pogotovo kada pogledam koliko je barem meni 95% toga trenutno što se dešava na balkanskoj „sceni"

Samo kosturske glave, nas 38 i to je to – Dakle, prve tri osobe koje pogode s kojeg plakata sam ukrao ideju za naslovnicu, na kuću adresu dolazi peti broj S/t-a + možda još koji friški fanzin s mog imaginarnog distra. Ovo nije zajebancija, iskoristi priliku i podrži fanzinašku scenu...hahaha!! Šibaj mejlove na selftitled@net.hr

nezanimljivo i jednostavno se s nekim stvarima ne mogu poistovjetiti ili identificirati. Novih nabrijanih klinaca uopće nema, stare prdonje ga saugaju samo svojom pojavom, a ostalima je myspace jebena terapija. Baš mi je tragedija vidjeti da velika većina onih koji se smatraju djelom diy hadkorpanka (ako je to uopće pravi izraz?) imaju po nekoliko otvorenih profila na internetu gdje vjerno i ažurno skupljaju tenk ju veri mač i slične komentare. I to se uopće ne spominje..a, ako nekome slučajno izleti da ga smeta što je tome tako, možemo biti stvarno sretni... No valjda ću već doći do djela kada pričam kako mi se sere od kompletne „pank" garniture koja trenutno parazitira na jednoj jedinoj nam....Ma, u biti Branko i ja smo paralelno tako razmišljali jer bude ti malo glup filing u glavi kada se nađemo i potegnemo priču oko fanzina i kako je malo sranje da sve ne ostane na nekakvim tekstovima i pokojem intervjuu, a ono praznina i totalni nedostatak ideja i nekakve originalnosti. Ali, na kraju, možda je tako i najbolje. Više neke osobnije a bome i ravno u glavu priče, pokoji nadam se kvalitetan razgovor i mislim da je to ono što se u buduće može očekivati od ovog fanzina. Ovoga puta su u igri dva intervjua, kao što je bilo najavljeno još u njuzleteru. Pop Kontrapunkt te Robi iz Unutrašnje Emigracije. S Popom smo uradili vju pred više od godinu dana i još jednom zahvale Nikoli i Vojkanu što su nam ustupili gajbicu da odradimo tu priču. Ja sam dosta zadovoljan sa samim razgovorom i mnoge stvari koje su spomenute tamo su također preslika nekih mojih razmišljanja i pogleda na pank danas i druge stvari koje su se provlačile. Isto tako priznajem da sam lomio koplja skidajući materijal pokušavajući razumjeti neke dijelove uporno odgađajući neki imaginarni dedlajn za zin. Ali vrijedilo je do duboko u noć i nakon godinu dana što je kazeta skupljala prašinu izigravati jebenog novinara (baš sam se nešto okomio na te novinare jebote patak)...Oko drugog vju-a također nemam zamjerki. Kao da smo pogodili sa odabirom sugovornika i to je ono što jako jako cijenim. Znači opširno i detaljno sve rečeno, zato se pazi kad ti selfarica kru uleti s diktafonom ili nekim mejlom...Dalje, piči Brankovo i moje pank putovanje na relaciji Prijedor-Banja Luka-Beograd-Zagreb, ali u Brankovoj režiji + njegove kolumne. Neke su možda malo out of date, ali bez brige, pričali smo o tome i za slijedeći broj će biti aktualnije! Mislio sam ubaciti i jedan dio Pjotrovog i mog puta do Berlina/Hamburga (uh, to je baš priča za sebe, nadam se da će u petom broju ugledati svijetlost dana i poslužiti kao baš jebeno dobra inspiracija za one željnih avanture) ali sam odustao. Čitaj, bio sam prelijen za pisanje...Slijedeći broj ide definitivno i možda ću ga nekako drugačije osmisliti, ako ništa vizualno vjerojatno neće biti u a4 formatu. Također, razmišljam da stanemo s newsletterom. Jer koja mi je svrha newslettera kada svaki put naglasim da je cilj istoga rasteretiti s materijalom i da malo nabrijemo ekipu? Prvo, koje rasterećenje s materijalom kada će ovaj broj stvarno biti za par dana brisanja dupeta, a drugo, koju ekipu da nabrijavam? Spomenuo sam prije kako mi je dosta toga nezanimljivo i jednostavno nije vrijedno spomena, tako da mi je u ovom trenutku sam cilj newslettera lagani promašaj. Siguran sam samo da ću se za peti broj igrati s nekim bolesnoćama oko formata, dizajna ili tako nečega, a ti Brankec samo opušteno i možeš lagano krenuti na posao. No, ajmo dalje...



Htio sam pisati o dosta stvari, ali stvarno dosta toga, jer meni se uvijek kroz jedan poduži period stvarno nakupi hrpetina tekstova i dosta stvari o kojima razmišljam zatvoren unutar četiri zida pretipkam odmah na komp, ali opet više-manje puno toga ostavim otvorenim. Znači, počnem pisati tekst, raširim priču do ne znam kojih granica i onda jednostavno stanem. I tu također leži jedan od problema zašto po meni zin uvijek nekako kaska i ne poprimi onu željenu crtu koju bi ja htio da ima. Ali jebiga, možda vrtim previše pitanja, stalno sagledavam stvari iz svih mogućih kuteva, ono, pokušavam ne previše generalizirati nego uvijek obuhvatiti dvije strane ne bi li na kraju mogao sve fino sročiti i složiti. Pa kako je rad na zinu klizio prema nekom završetku tako sam ja polako i odustajao od masu toga napisanog. Naravno da se u međuvremenu s dosta toga više i ne slažem, ali na kraju krajeva, to je normalno... Ne znam, možda su me s jedne strane prolazili filmovi da jednostavno ne mogu izgurati završni trenutak realizacije teksta (kenjam naravno) a s druge strane me mučilo što mi se u glavi dosta toga vrtilo i nisam imao neki unutarnji mir i sve mi je djelovalo previše apstraktno i komplicirano u tom trenutku...Pa bi mogao već i krenuti, a priča kaže sledeće...

Sada dok ovo pišem je kraj februara 2009e (da odmah razbim pitanja koja su ti u glavi, stavio sam februar da i ostali prijatelji i prijateljice s balkana odmah znaju o čemu je riječ:)) i prošla su puna dva mjeseca koliko mi je valjda trebalo da prođe poluđenje, da si posložim kocketine i da raščistim s nekima oko sebe. No, odmah u startu priznajem da lažem samog sebe jer s još ponekim stvarima nisam na „ti" i tu će trebati još puno palente pojesti dok stvarno ne budem siguran i uvjeren da sam prije svega ja ok, pa tek onda moji odnosi s ljudima i drugim bitnim mi stvarima. Naime, život u Rijeci me do nedavno jako gušio (iako mislim da me ništa manje ne guši u trenutku dok ovo pišem) i u par momenata me hvatao osjećaj da bi najradije s ejkejom trčao po gradu i rokao sve oko sebe, a vjerujem da bi na kraju presudio i samom sebi. Ne znam, kao da su mi se svi problemi odjednom nakupili i nisam imao pojma gdje ću sam sa sobom. Sjetio sam se odmah i vremena kada sam od početka srednje škole pa sve do današnjih dana nekako uvijek teže proživljavao zimska razdoblja. Kada je grad okićen jer stiže djed jebeni mraz i kada svi misle da su sretni. Znaš kada se kod ljudi javi taj neki lažni

osjećaj sigurnosti, sreće i sve se čini naizgled ok. Ali ovaj put mi nije bilo stresnog razdoblja zbog problema u školi, kod kuće ili tako nekih debilani. Iako me Gajo pitao još davno ako bi se pridružio njegovom „projektu" da za osmi broj IOSC-a prikupi što više kontribucija na temu prijateljstva. Ja sam glatko prešutio svoje baljezgarije i odlučio se da puknem tu u zin s obzirom da su se u međuvremenu neke stvari iskristalizirale. Iskreno ne znam da li da sad potegnem o prijateljstvu (a možda je bolje da zapravo krenem općenito o međuljudskim odnosima, iako mi i to sve već ide na onu stvar) ili možda o tome kako sam mislio da će neke stvari sjesti na svoje mjesto nakon jako lošeg 3. sajma nezavisnog izdavaštva...Ma doslovno podemonim svaki put kada krenem pisati o situaciji u rijeci, o ljudima, o sebi i još maloj hrpetini drugih stvari, a da ne pričam generalno i o situaciji na balkanu. Činjenica je da se većina (kvazi)prijateljskih odnosa u panku svodi na biznis. Daleko od toga da postoji još uvijek malih grupa ljudi koji su u stalnom kontaktu i komunikaciji. Znači, na neki način se njeguje taj neki prijateljski odnos jer se trudi da poznanstvo ne bude površno i reda radi već ipak nešto normalno i ljudski, a ne umjetno (na što jako malo ljudi obraća pažnju). Meni je recimo više stvarno nepojmljivo da nakon toliko godina jebenoga panka se još uvijek cijela priča svodi na muziku...i samo na muziku. Uopće mi nije jasno kako nikome ne dosadi pričati o bendovima koji su trećerazredne Tragedy kopije, o svim tim novim izdanjima, turnejama, komentarima kako su se okupile jebene legende iz 80ih i da ne nabrajam dalje...pa daj to je tako jebeno dosadno i tlaka za slušati da mi se povraća...i šta sam ja jedini koji tako misli? Naravno da ne, ali velika većina onih koji su na pomolu 20ih godina (ili koji se u svojoj 26oj hvale jer su posjetili megalomanski njemački oi fest ili ne do ti dragi vrag, češko cut clean vegan sxe izdrkavanje. Malo karikiram s citatima kolega, ali oprašťaš mi) uopće nemaju razvijen osjećaj za kritiku kada će reći, e stvari su u debelom kurcu, ajmo nešto od svega toga negativnog odstraniti i mijenjati. Znam da možda godine neke osobe nisu mjerilo, jer netko je upao u pank priču s dvadeset i nekom gledajući prvi put razlog za, a netko još u petom osnovne zato što mu je pod ruke došla sex pistols kazeta. Ono, sve je otvoreno, ali pank drastično odlazi na vječna lovišta i uz još par fanzina koji uporno provlače ovakve stvari nećeš tako lako posegnuti za razgovorom kako je trenutno shvaćanje panka kod mnogih jedan totalni jebeni promašaj i nema veze s vezom...i mislim da je to suština cijele tragedije koja je zahvatila pank i shvaćanje istoga. Jebeni biznis i biznismenski odnosi, a to vidim gotovo na svakom koncertu, na gotovo svakom druženju sa tzv. pank ekipom...i jebi ga, odbojno mi je sve to, previše lažno, umjetno i licemjerno. No, kada sam već spomenuo te meni jako drage pojmove, primijetio sam kako dosta ljudi uopće ne primjećuje s kime uspostavljaju kontakte, s kime ulaze u odnose, s kime na kraju krajeva surađuju i bez obzira na mnoge negativne stvari koje su se desile, još uvijek ti odnosi funkcioniraju kao da se ništa nije dogodilo. Ne pričam sada o npr. klasičnoj svađi i kačenju između dvoje ili više ljudi koji su npr. u intimnoj vezi već o tome kada jedna grupa ljudi koja je zajedno radila na nečemu nakon jebeno puno prelaženja preko stvari još uvijek nema jasan fak of stav i ne zna reći da je dosta te preočite manipulacije i podilaženja kada nešto treba. Ono, brate i sestro, kažeš da ti idu neke stvari na kitu i ako se ne promjene đenjalesku! Nezanimaš me, ne zanimam te. I sori, meni je to kao što sam prije napisao, lažno, umjetno i licemjerno i da nakon svega ja ne mogu preći preko nekih stvari, ne mogu dopustiti da nakon svih sranja i poluđenja s tobom i dalje budem dobar?! Ma nema šanse. Ok, reci mi da sam pre jebeno ponosan i držim se samo meni znanih principa, jebe mi se, ali i tu dolazim do toga da mnogi stvarno nisu svjesni kako imaju poznanstva/prijateljstva s potpuno psihički nestabilnim i bolesnim osobama.

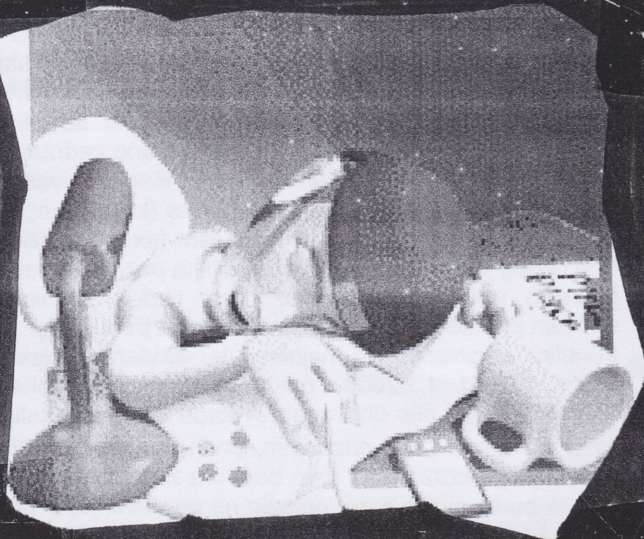
U jebenom panku se smucaju, muvaju, provlače, kako god hoćeš, osobe koje i dalje uživaju status jebenih legendici. Znaš, kad ti neko kaže, koja si ti legendaaa, pa ja bi ga sad najradije šakom preko čela pogodio. Ali što je najgore radi se o takvim manipulacijama da se nećeš snaći i bit ćeš zajeban sa spikom da je to čudo..Dok priča ide ovaj te lagano sakati u glavi i to je do tolike mjere bolesno da stvarno ne možeš toga biti svjestan. No, neki vidi vraga postanu toga svjesni i mogu reći da sam uz još nekolicinu dragih mi ljudi prepoznao dvije vrste psihički nestabilnih osoba (stvarno se ne zajebavam i ne igram s ovim izjavama. Stojim sto posto iza napisanoga!). Prva skupina čine oni koji su oko sebe svjesno ili nesvjesno izgradili lažan autoritet (uvijek ga odbacuju i ne priznaju). Sklone su manipulacijama i izigravanjima malih nevinašaca kada dođe do neželjenih problema i uvijek vješto prikrivaju svoje mane i nenormalno dobro se snalaze u masu problematičnih



situacija, ali problem je taj što kada ne pokazuješ da si sklon manama, postaješ neprijatelj ljudi. I to je ono što se nekima dogodilo. Sva nova stečena „prijateljstva" su im ili lažna ili njegovana čisto radi prije spomenutih biznismenskih odnosa. Dragi vrag im pomogao...Druga skupina ljudi su po meni možda čak bolesnija, još kompliciranija i teža, a sve zajedno u paketu opasnija. Takve osobe možda stvarno nisu svjesne koji teret i problem nose u sebi kada su sklone možda još gorim manipulacijama i izmišljanjima samo da ostanu u prvom planu. Stalno guraju negativnosti i loša iskustva iz života, kao jadan/a sam, loše mi je, ne znam šta da radim kada me ovaj ili onaj ne jebe 5%. Od takvih sam se stvarno naslušao bolesnih priča koje spadaju u sferu žutih časopisa kojima je ovo društvo opsjednuto. Takve osobe ne mogu i ne želim shvaćati ozbiljno i svaki započeti razgovor na bilo koju temu odbacujem kao imalo suvisao i normalan. To su također vječiti planeri koji stalno bruje o nekakvim nerealnim fix idejama i žive u oblacima. Možda je čak veća tragedija što oko sebe znaju prigrliti one osobe koje za sebe vole reći da su dežurni psiholozi koji su uvijek spremni razgovorom pomoći. Vjeruj mi, nekima nema pomoći i tu priča staje. I jebote, sad nakon ovih par redova tek mogu reći da je to suština tragedije naše drage opake pankčine. I jebeš sve bendove i fanzine i koncerte i sve ostalo kada neki još uvijek uživaju svojevrsno idol-poklonstvo, uživaju blagonaklonost, lažni osmijeh i lijepu riječ..i to od istih onih koji su se u određenim trenucima izjasnili šta misle o svemu. Jadnije da jadnije ni ne može...Smatram kako je krajnje vrijeme da neke stvari izlete na površinu i da se zna koji ljudi su uvučeni u pank. Daleko od toga da sam ja savršen. I ja znam biti smrad i nekad nije ugodno samnom biti, i znam zajebat kada ne treba i nekad mi je teško priznati i reći, da bio sam šupak i to što sam učinio nije bilo niti malo ok od mene, i puno puta bježim od problema i ne znam se suočiti s istima, ali ne kužim tu potrebu forsiranja diskusija, razgovora i rješavanja problema kada si za mene đenjalesku. Jednostavno, ne zanimaš me ne zanimam te.

To je isto na primjer ona situacija kada se par neshvaćenih pacijenata pjeni jer su svojim nasilnim ponašanjem na koncertu zaslužili vritnjak u guzicu i par masnih fliski i uporno, ali baš uporno forsiraju termin komunikacije. Kao, dajte ljudi ajmo to riješiti komunikacijom! A zašto i zbog čega? Pa bokte, šta ne vidiš da si đenja i apsolutno nema govora da ću išta s tobom komunicirati. Ne postojiš i zato si nemoj postavljati pitanje, zašto te nisam pozdravio? Isto već kada sam upao u cijelu ovu maneštricu kaosa ne bi bilo loše spomenuti i to kako sam pred nešto manje od dvije godine doživio nekoliko debilnih scena od jedne osobe i ono što mi nikako nije bilo jasno je izjava kako ta osoba mene više ne smatra prijateljem. Ok, došao sam konačno do teme prijateljstva i baš se dugo pitam tko su mi zapravo prijatelji i koji elementi uopće čine neki odnos prijateljskim. Iskreno, ne bih se sada igrao psihologa (a mislim da sam taj posao odradio par redova prije) i išao u dublje analize, ali mi nije jasna jedna stvar. Kako mene jedna osoba uopće može smatrati prijateljem kada se naš odnos svodio na to što bi se eventualno sreli negdje na ulici (i pri tome razmijenili par rečenica na temu koji je novi bend s neta pao, ono jebote boli me kurac za jebene bendove) i da bi ja svako malo od te iste osobe čuo pitanje da li ću voziti na neki koncert. Šta? Znači ti si sada razočaran i ne smatraš me prijateljem jer sam ja jebiga u svom stilu veoma agresivno i nadrkano reagirao na tvoje pitanje, da li ću voziti na neki koncert? Prvo se ispričavam što nekad u verbalnoj komunikaciji znam agresivno reagirati, ali to se nekad krivo protumači, jebiga, a drugo odmah da te puknem u glavu, šta sam ja postao službeni šole ekipi koja inače ne jebe ništa pola posto osim kako će se snaći sa svojom guzicom?! Majke mi ne kužim...ima li smisla uopće da potegnem priču kako ta ista osoba nije ni prstom mrdnula, bar jednom u životu načela problem, nazvala i rekla, ajmo riješiti stvar? Naravno da ne, pa zašto bi? A opet je ne smatram jednom od onih pacijenata koji zaslužuju vritnjak i par fliski...Ako zanemarim moje pet puta normalnije i iskrenije odnose (a pričam o ljudima koji su na +150km udaljeni od mene) koje imam s nekima, danas se skoro svi moji odnosi s ljudima svode na to što sam par redova prije izšvrljio. Blagi užas od kojeg mi do nedavno bilo slabo, pa valjda ni ne čudi što mi se javila potreba da trčim s ejkejom po gradu...ovu temu definitivno ostavljam otvorenom i mislim da će i u buduće biti dosta riječi o tome...





No, mogao bi se prebaciti i na neke druge stvari...spomenuo sam kako sam davno odustao od nekih tekstova, ali ipak nisam mogao zanemariti dvije stvari koje su mi se dogodile (ako je to uopće pravi izraz?) prošle godine. Nije da su mi nešto posebno obilježile život, ali su opet bile česta tema razmišljanja u mojoj glavi. Iako sada sa sigurnošću mogu reći kako su skroz i splasnule. Mislio sam ići kronološki tj. kako su tekstovi nastajali pa da kao ne bi bilo nismo znali i blabla, ali ajde rađe spontano. Na kraju krajeva ipak sam se ovog puta borio s radom na fanzinu. Prva stvar za koju mogu reći da se dogodila je stara već pa valjda godinu i pol, a to je smrt moje jako bolesne bake (a baš je prošle godine u devetom mjesecu bila 1. godišnjica njene smrti). Druga stvar koja me također prošle godine dosta kopkala se tiče mojih razmišljanja na temu fakulteta i promišljanja šta ću sa tom nekom svojom budućnošću i kako je ja zapravo vidim. Dan prije nego što sam išao po prvi put upisati pad prve godine na pomorskom faksu dosta sam se zamislio o mom cjelokupnom školovanju i moram reći da je to za mene bio lagano gadan put. Naravno da ipak prevladavaju oni najljepši i najugodniji trenuci i odmah moram reći kako preskačem osnovnu školu jer što se tiče savladavanja gradiva to je ipak bila sve zajebancija i samo naviru sjećanja dodirivanja ispod klupe i pipalice po smrdljivim školskim wc-ima i sličnim totalno nezrelim i nepromišljenim situacijama. Jebi ga, ali to je tako onda bilo. Za mene je to bila kompaktna ekipa iz kvarta koja je dosta toga između sebe dijelila, a upisom u srednju školu društvo se raspalo. Jebiga, normalni životni put rekli bi, a mene su ionako počele zanimati neke druge stvari. Dolazi srednja. Kompletno nova sredina, nova poznanstva, novo sve i tu sam već počeo malo raditi samom sebi probleme..upisao sam gimnaziju ne znajući kojoj drugoj školi bi se mogao maksimalno posvetiti, a opet se pitam šta znači maksimalno posvećivanje? Kada je trebalo učiti uvijek bi se koncentrirao na druge stvari, uvijek bi radio nešto drugo što me baš u tom trenutku zanimalo i previše puta se dešavalo da bi jednostavno bio ravnodušan prema svojim obavezama. Da opet nabacim malo digresije. Sjetit će se Branko situacije u prvom srednje kada sam jedini u razredu imao negativnu ocjenu iz informatike na polugodištu, a profesorica koja nam je predavala je očekivala da ću se ja svaki ponedjeljak javiti ne bi li ispravio predmet i nastavio dalje s gradivom. Ona me je doslovno svaki tjedan dizala pred svima pitajući jesam li spreman odgovarati, a ja sam uporno odgađao ispričavajući se da opet nisam ništa učio. Nakon nekoliko tjedana (ako ne i mjeseci) je to postalo tragikomično i

cijeli razred bi doslovno svaki put vrištao od smijeha jer bi se ja po ne znam koji put ispričao obećavajući da se javljam slijedeći tjedan za ispravljanje ocijene. Takvih primjera je bilo na desetke, a da ne pričam o četvrtom srednje. To razdoblje i (ne)odlasci u školu su mi bili totalno sjebani i sada se tu ne bih pretjerano zadržavao.. Sada dolazim natrag na dan kada sam išao upisivati pad godine na faxu i moja definitivna odluka (koja je zapravo valjda još u srednjoj pala) da upisujem fax iz tri razloga. Prvi razlog je bio da dobijem studentska prava i beneficije jeftinijeg gradskog prijevoza, drugi razlog je bio da dobijem praktički free fud po menzama, a treći koji mi je u trenutku upisivanja bio najbitniji je, skidanje vojske s kurca jer od 1.1.2008. odsluživanje vojnog roka u hrvackkkoj više nije obavezno! A kada krene apokalipsa jao si ga nama...No, priznajem, prvih mjesec-dva mog studentskog obrazovanja (ovo baš fora zvuči, nema šta) sam se budio svako jutro, odlazio na predavanja, praksu (hmm, i tu sam ja mislim vrijeme kratio tako da nisam odlazio na istu), zapisivao sve o čemu se govorilo, ali malo po malo mi je došlo do glave da mi je cijela ta priča ipak gubljenje vremena, jer kao prvo, taj fakultet me ni u najmanju ruku ne zanima niti me ikad zanimao, kao drugo, ekipa sa faksa je totalni đenjaLESKU i osim par poznanika ja uopće nisam imao nekoga s kime bi mogao uspostaviti normalan odnos, treće, smaračila me ta priča sjedenja na kavama u zagušljivim i bučnim bircevima prije samih predavanja gdje bi vodio glupe razgovore i promatrao buduću „intelektualnu elitu" kako bifla najteže formule iz matematike, kao četvrto, pankčina mi je toliko pojela i zauzela najmračnije dijelove mozga da jednostavno psihički ne bi mogao izdržati cijelu tu atmosferu svakodnevnog odlaženja na fax, učenja stvari koje me ne zanimaju i na kraju taj pritisak da jednostavno moram završiti fakultet, zaposliti se i kako to već ide. Bilo kako bilo, razmišljao sam jako puno o cijeloj toj situaciji u kojoj sam se našao i kako sam kopao malo dublje morao sam kad-tad svoje srednje-školsko obrazovanje (koje je zaista bilo prožeto problemima, frustracijama, opet problemima, živciranju i naravno opet frustracijama) staviti na prvo mjesto koje je imalo velikog utjecaja na moju odluku o definitivnom prekidu bilo kakvog daljnjeg školovanja. Još dan danas jednostavno ne mogu prihvatiti činjenicu da klinci s 14 godina moraju odlučiti koju srednju školu će upisati, odnosno kojim zanimanjem će se u budućnosti baviti. A kada isti ti klinci završe srednju školu moraju kasnije razmišljati da li će na šljaku ili daljnju „specijalizaciju" na jednom od fakulteta. Mislim, kako ja mogu kao klinac znati čime se želim baviti (naravno, iznimke uvijek postoje) kada ni sada s 21 godinom ne bi mogao odabrati samo jednu profesiju jer mislim da bi se mogao baviti s više poslova odjednom. Nije ni čudo što sam upisao gimnaziju (i završavao je stoljećima) odgađajući finalnu odluku na svima dobro znanu temu iz školske zadaće, šta želim biti kad odrastem? Uzeo sam u obzir i probleme koje sam gore spomenuo, a koji se donekle tiču i moje nemogućnosti da savladam gradivo na vrijeme (znaš ono, glup sam i treba mi sve crtati), što bi na kraju rezultiralo da moram na jebene popravne, da moram na tamo neke instrukcije i da na kraju moram voditi danonoćne svađe kod kuće, a to je baš ono što mi se nikako ne da. Jednom riječju psihijatrija samo takva koja je vjerujem jako puno utjecala na moj daljnji tijek života. Naravno, da sada počnem kmeljiti o tom pritisku zvanom društvo samo bi se još dodatno rasplinjao u nepotrebnoj patetici o neshvaćenosti i kako život pruža još masu drugih mogućnosti i blabla...da rezimiram, škola je sranje i trenutno bez obzira na sve svakodnevne probleme uživam u životu više nego ikad. TAčka.

Vrijeme je da se malo zamislim o toj life-death priči. Ono, umiranje dragih mi ljudi, rodbine, prijatelja i tako toga. Eto, da pokucam u drvo kao pravi, imam te sreće da nikad nisam toliko emotivno doživljavao smrti mojih bližnjih ili bližnjih mojih prijatelja. Uostalom, bio sam samo dva puta na sprovodu. Sprovod moje pokojne tete sam preskočio jer sam morao čuvati sjebanu baku, a prvi put je bilo negdje na početku srednje kada je Brankovom i mom kolegi iz razreda umrla mama. Na taj sprovod je išao cijeli razred, svi profesori s ravnateljicom i ostalom bagrom zaduženom za birokraciju + ostatak učenika iz ostalih razreda, što je valjda klasika i običaj da i bog i vrag se pojavi tamo. No to nije ni bitno jer sam taj sprovod doživio ravnodušno. Mislim, bilo mi je žao kolege iz klupe i to sve, ali jebi ga, ne mogu niti želim imati tu potrebu iz programirano se ponašati pred drugima da sam tužan, sjeban ili šta već. Primio sam to najnormalnije, valjda ljudski kako se kaže i ćao đaci. Čak smo par sati prije tog sprovoda Branko i ja kratili vrijeme uz vino i došli vidno pripiti na sam sprovod. Ono, hrpa ljudi oko tebe, suze, depresija, a nas dvojica ne baš normalni nosimo one vijence i dajemo posljednje saučešće kolegi iz klupe i njegovoj rodbini. No, to je život, sve je prošlo, a moj drugi sprovod je bio upravo ovaj bakin koji sam prije spomenuo. Cijela ta priča mi je u biti jedno od gorih i neugodnih iskustava iz više razloga, ali onaj glavni je taj da se ja uopće nisam znao ponašati na samom sprovodu. Ne znam te katoličke običaje (nikad nisam bio tako odgajan, samo tito i partija) kako se moram postaviti, gdje moram stajati i od koga sve moram primiti saučešće. Najviše mi se rođakinja poigravala s tlakom koja je valjda 5-6 puta dolazila do mene i govorila kako moram s maslinovom grančicom kroz zrak napraviti križ ispred bakinog lijesa?!? Rekao sam joj da me pusti na miru (zapravo sam imao potrebu joj reći da baš slasno odjebe od mene), a ono što mi je posebno išlo na živce je iritantno uplakana sestrična koja je valjda isplakala deset litara suza i tako se prenemagala kada smo baku nosili do mjesta gdje će biti zakopana da je to bilo nevjerojatno. Bilo mi je zanimljivo promatrati ostale koji su bili prisutni, ali posebno sestričnu. Ne znam, nekako mi nije bila jasna količina njene tuge kada je skoro nikad ne bi vidio da je išla u posjet baki bilo u stan ili dok joj se tijelo raspadalo u bolnici. Ono, nije je bilo nigdje, ali je zato sada bila glavna u svom show performansu pred familijom i ostalima. Uostalom, nije mi bilo jasno čemu tolika nepotrebna koncentracija tuge kada mi je baka pred samu smrt bila toliko izmrcvarena, sjebana, raspadnuta i baš sada kada je došao taj finalni kraj odjednom provala tuge. Stvarno je interesantno koliku mentolijadu možemo proživljavati u glavi i kako odjednom shvaćamo da smo izgubili osobu koju smo (valjda) voljeli. Baš sam se osjećao kao autsajder toga dana. Možda jer sam ipak iz prve ruke proživljavao sve neugodne trenutke koje šećerna bolest može čovjeku napraviti. Vid odavno otišao, nemogućnost da najobičnije svijetlo upališ u hodniku, totalni hendikep u hodu i držanju, dijalozi (koji su zapravo monolozi) misleći da si okružen s još nekoliko osoba u prostoriji i tako dalje...Razmišljajući opet o tom sprovodu i nemogućnosti da izrazim tugu i kao neku sjebanost stvarno moram reći kako je meni bilo puno lakše kada mi je stara javila, ej lekijana, baka je jutros umrla, stižem doma čekaj me. I šta ja znam, za kraj neka zaprži malo ona stara od Amebixa iako moram ti priznati Barone, sjebo si s tim reunionom totalno...

Pop - interview

L: Jel ti teško što si morao doći skroz do ovdje kako bi uradili intervju s obzirom da smo se dogovarali već par dana? Bilo je problema zbog tvog faxa, pa zbog ovog-onog..

Nije mi teško, teško je utoliko što je to do određene mere suprotno mojoj navici. Ali niti je ta navika dobra, niti je...mislim znaš. Previše sam za relaciju kuća-fax i u oba slučaja, mnogo sedanja a raspon te dvije lokacija je 15-20 min hodom. Inače se ne krećem puno pa mi je zbog toga bilo malo teže, ali u principu...

L: Ma mogao si predložiti neku drugu varijantu, da dođemo do tebe ili...

Ne, ne, bolje sto je ovako zato sto kazem ti. Ja u tolikoj meri sedim da mi to upropastava zdravlje. Kronicno sjeban stomak, usporena probava i slično i tako da evo...

L: Ovaj, sad smo malo gledali skupštinu na RTSu i sam kazes da prakticki ne gledas televiziju i da si totalno izoliran od svega što se dešava ali opet me zanma kako ti gledaš na situaciju u Srbiji... pričali smo i već ranije o nekakvoj usporedbi Kraljevo-Beograd...

B: O problemu centralizacije...

L: Da, pa da i malo kažeš tvoj razlog zašto si točno napustio Kraljevo i došao u Beograd?

Ajde od pozadi...najprostije rečeno da bih uhvatio priliku, da kako se zove, iskocim iz neke kolotecine, koja da sam ostao u Kraljevu bi mogla... pretpostavim kakva bi mi sudbina bila. Vrlo monotona, dosadna i predvidljiva. Jednostavno mi je izlazak u Beograd čak niti bio izlazak u Beograd ili uopste bio izlazak bez nekog direktnog cilja. Jednostavno način da upisom fakulteta koji je bio čisto žeton da se kupi vreme za neke druge prilike. Ja sam izašo bukvalno bez kinte, bez ikakvih mogucnosti, i u to vreme sam kod Ratibora spavao na podu. On me ugostio i da nije bilo njegove dobre volje, cela ova prica bi bila drasticno teza i komplikovanija. Ali to se tako desilo kako se desilo...Nisam nesto u mogućnosti da pričam o nekim detaljima kako bi mogo da upoređujem centralizaciju te relaciju Kraljevo – Beograd jer zaista sam totalno u nekom drugom filmu. Ne zbog toga što sam se istripovao na neki drugi film nego jednostavno informacije na koje sam uputio sebe koja primam ili ne primam nisu ono što se dešava u mainstreamu društveno-političkog života u Srbiji. Što je na neki način apsurdno s obzirom na fakultet koji studiram, a to je sociologija. Ovaj, ali jednostavno to je neznam, plaćanje danka svemu ono sto radim oko Kontrapunkt sajta, pa sada Kontrapunkt reloadeda i uopšte cela ta priča. Tako da sem nekih načelnih stvari koji same znate da postoje kod centralizacije Srbije ne bi mogo da kazem nista detaljnije. Ono, što tu jeste problem je taj duh koji postoji Srbiji, jedan duh uživanja u samodovoljnosti u zatvorenoj sredini. To sam vam pre neki dan rekao također gde visok procent mladih koji su zadovoljni sa svojim ne putovanjem iz zemlje, koji se pitaju šta će im uopšte odlazak u inostranstvo jer u Srbiji ima sve. To su neka mesta koja su generalno veliki problem Srbije, ali nešto što mene više pogađa nego bilo šta trenutno što ima veze s Kraljevom...ovo, večeras što sam ja reagovo na ove idijote sa tv-a je potpuno vanredno sa situacijom....mislim, neću da kažem da ne mislim o Kraljevu, ali nije to nekakva žarišna tačka mog interesovanja, daleko od toga.

B: Rekao si kako ne pratiš ove mainstream vijesti, a šta je sa tom...mislim, kako uopće u Srbiji funkcionira ta anarho slobodarska misao, kako je sve to podjeljeno...Kontrapunkt, ASI, pa zatim još stvari koje si spomenuo...

Pa, pazi ovako. Dakle, ja, ne da ne pratim mainstream medije nego ja ne gledam televiziju. Sa interneta ja pročitam popriličnо toga, ali pošto čitanje mnogo više iscrpljuje postoje iksovi drugih stvari koje mene više interesuju pa kad se sve to svede u jednu priču, oću da kažem kako postoji nužna redukcija. Ne čitam sve ali jesam upućen na neke mainstream medije i to uglavnom služi za treniranje nerava zato što je stvar katastrofa šta god da dolazi iz tih izvora. A kad ovu pricu u mom slučaju najčešće šta posvećujem su ili vesti B92 ili sajt Politike. To je konzervativni dnevni list, on je poseban za treniranje živaca. Ali svejedno, nisu oni u principu ni bitni. Što se ovog drugog tiče najprostije rečeno, to možda da ne zazvuči dosta drastično da kažem da sam najspremniji da budem najoštriji kritičar prvo za sebe! Dakle, da potpuno odričem bilo kakvu mogućnost da osnovu bilo kakve simpatične predstave ili nekakvih malih postignuća odmah od toga pravim ružičastu sliku. Sasvim suprotna situacija kod mene. Ponekad čak i možda na štetu što znam da nekome rušim entuzijazam sa surovom racionalnom kritikom i tako dalje. Uglavnom, hoću da kažem da shodno tome mislim da kod nas ništa ne postoji. Postoje samo određeni trzaji kada je u pitanju taj anarhistički-underground-liberterski kakav god...pojedinačni trzaji manje ili više negde iskordinisani i smisleniji ali u principu ne postoji ništa što bismo mogli da doživimo ne znam kako pozitivno...ne na nivou slike koja se tiče...

L: Mogu te prekinuti? Kažeš da je to nekakav trzaj, da ništa ne postoji u srbiji, ali šta je ono što te još uvijek drži da nastaviš sa Kontrapunkt sajtom, pa sada opet i papirnatim izdanjem...

Pazi ovako. Mislim da može da tu bude par stvari. Jedna definitivna moja potreba i ona može da bude potpuno nevezana za bilo koji drugi kontekst u smislu borbe za ostvarenje nekih ciljeva i tako dalje. To moze da bude moj potpuni individualni impuls ali...kad njega razradimo i stavimo ga u kontekst političkog to znači da ja imam prilično disperzirano polje delovanja. Uopšte ne mislim da to šta radim ide ko nekakav preciziran cilj u smislu da kažem, ja sada pokrećem časopis ili organizaciju il bilo šta pa trebam da postignem to i to. Ja mislim da i dalje u ovoj situaciji kada nema ničega ili ima nečega vrlo malo, su potrebne različite inicijative ma kako nesavršene bile ali sa primarnom željom da budu inspiracija. Dakle, to može da posložim ko neko objašnjenje nekoga ko kritikuje šta god da sam radio za ovih zadnjih x godina. Što to nije bolje osmišljeno, kompletnije, više hardkor politički ili kako god. Mislim da takav pristup u sadašnjoj situaciji samo može da blokira mogućnosti u smislu da će previše da preoptereti gomilu ljudi koji jednostavno ne mogu da izprocesuiraju težinu nekakvog čvrstog, ne daj bože sektaški-purističkog stava i slično. Već mislim da je nužno stalno otvarati mogućnosti gdje ti se kroz taj aspekt inspiracije ljudima širilo polje mašte. Sve drugo čini mi se da u ovoj situaciji samo vodi ka svođenju na nekakve sektaške klanove gde se onda bijemo ko je ispravniji, ko je bolji, ko je napravio kvalitetniju stvar, ja sam bolji od tebe, ti si bolje od mene, ma šta ti znaš i tako dalje...u tom smislu stalno iz mene izlaze te neke stvari, bilo kontrapunkt ili nešto slično zato što...ne znam, ja kada se srećem s drugim izvorima informacija pronalazim u njima nešto što smatram važnim i što treba da bude, jednostavno želim da to podelim s nekim drugim. Ne da bi ga usmerio, ne da bi ga podučio u smislu nekog velikog prosvetitelja koji soli pamet ili sere, već jednostavno da ta stvar bude ponuđena. Da posluži kao, da bude inspirativno ili edukativno ili kako god, ali isto tako da nekom drugom bude povod za nešto što će da radi. Tragedija svega toga što ja radim, i neka se ljudi naviknu da ja ili družina prijatelja koja radi slične stvari da postajemo neka vrsta servisa. Tako da se gubi ovaj efekat koji je incijalno zamišljen da ti poslužiš kao inspiracija nekom drugom, pa da on tebi posluži kao inspiracija, pa nekom trećem i da se u tom smislu širi to polje aktivnosti. Već ne. Mi postajemo neko ko pruža ma kako to traljavo bilo, pruža određene informacije na određenom nivou i od nas se to očekuje. U smislu, posetit ću taj sajt da vidim sta ima novo? Kao da bez njega ne postoji ničeg drugoga. Daleko od toga. Sada u Srbiji postoji više tih različitih incijativa koje u dobroj meri recikliraju jedno te isto. Prenoseći sadržaj s jednog sajta na drugi. Ali dobro, to je već tema za sebe kada su u pitanju ti tzv. alternativni mediji, kakav im je smisao i šta se s njima postiže i tako dalje...Ja mislim da u celoj toj priči opet ne bi trebalo da se sudi ostro svakome od tih inicijativa pa da se kaze, pa kakvo je to sranje, pa vidis da ima sve sto ima i tamo, to je sve prepisivanje i tako dalje...Nije to bitno. Mnogo je važniji kvalitet u celoj toj prici, da ljudi koji rade to kroz samo to svoje iskustvo i dileme koje ono nameće da uče i ugrađuju određene aspekte u ono što bi smo danas mogli da nazovemo tom radikalnom kulturom. Malo pre sto smo pricali...za svaku kulturu je potrebno da postoji tradicija. Ako ćemo

svakome da presudimo zbog onoga da li si dovoljno ispravan, da li si tačan, da li si dovoljno hardkor, da li si načitan, da li si šta god? To blokira mogućnosti u onom smislu da, naprimer, kada bi se sreo bilo ko od mlađih ljudi, pogotovo s liberterskom idejom prezentovano u bilo kojem smislu, iako ono u startu zahteva maksimalno i sve i nista drugacije. To ce biti ili dosadno ili suviše mračno...naprosto rečeno hermetički. I to nije poanta, zato sto se onda gubi iz perspektive otvorenost međuljudskih odnosa što bi trebalo da bude jedan od ključnih karaktera te političke kulture u kojoj mi živimo. Ja mislim da ta politička kultura pored ovog kvaliteta mora da ima i neku svoju tradiciju. Da bi smo imali scenu konacno, bio to pank ili generalno anarho-aktivizam ili šta god. Moraju da na toj istoj sceni, kako god da to zovemo, da potraju određeni ljudi. Da potraju ne samo u smislu.... Što često vidim....al meni je to skandal kada vidim u bilo kojoj anarho priči...da oni koji su potrajali 5-10-15 godina odjednom počinju da uživaju status prvoboraca, da samom tom činjenicom što su na sceni 15 godina postaju nešto extra.

L: Da li ti sebe smatraš prvoborcem...?

Ja sebe??? Ja se rigam na tu ideju. Dakle, kada meni netko pristupi tako....Jesi ti (*aludira na Nikolu koji je s nama sjedio u sobi op. L*) provalio šalu, beše kada si napisao u mejlu Svemoćni Pop ili šta si već napisao??? Brate mili, vrlo sam se kočio da ti ne odgovorim oštro na to. Zato što mislim da je to idiotski i na nivou šale čak. Elem, oću da kažem da ako zaista postoji želja za radikalnom promenom, ona nije nešto što se dešava nekog posebnog datuma, na nekom posebnom mestu, ona kreće od svakog od nas. Pošto nitko od nas nije polu-bog niti je rođen sa ne znam kakvim silnim znanjem, niti je sa saznavanjem anarhističke ideje otkrio istinu ili tako neke gluposti. Vec smo svi u stalnom i nužnom procesu promene. Ako ne postoji kontinuirana kritička refleksija sebe, onda može da se priča o tome da je netko posle nabijenih 15 godina u dupe na sceni postao „nešto". Ali, ako ta kritička refleksija postoji stalno, onda će svako od nas znati, da sam u svakom sledećem koraku i jednakoj nestabilnoj poziciji koliko sam i inače nesavršen čovek kao i bilo koji drugi. Drugim rečima, nema rockstarova kada smo u pank priči i nema velikih prvoboraca kada je anarhizam u pitanju. Ali u Beogradu možete da čujete to prvoborac, posebno sa adrese Anarho-sinidikalističke inicijative. Par njihovih čelnika uživa da spočitavaju mlađe ljude....pa kada dođe do polemike, pa se kaže, gde si ti bio i od kada si ti ovde, što je potpuno nenormalno....

L: Htio sam te pitati...pred par minuta si spomenuo termine poput, radikalna kultura, anarho-aktivizam, pank...i sad, kada je kontrapunkt još prvi put počeo izlazit pred desetak godina u paprinatom obliku, nekako mi se više čini da je bio spoj panka i anarhizma, dok sada, evo, nisam imao prilike pročitati do kraja Kontrapunkt reloaded. No nekako mislim da se to od samih početaka izgubilo i sada je sve usredotočeno na konkretnu političku priču i politička dešavanja i da se taj nekakav pank bunt/stav ili kako već lagano izgubio...da li su neki posebni razlozi zašto je to tako ili je sve bilo sasvim spontano?

Pa, i da, i ne. Ovaj prvi broj dobrim delom je nešto što je rađeno silom prilika. Zato što sam ja u jednom trenutku opet imao tu priču da posle x godina ili meseci pričam samom sebi šta bi bilo dobro raditi, ili kako bi to moglo ili kada netko drugi uradi, a ja poznat po svojoj kritičnišću serem po tome pa ispada da sam ja onaj koji stalno jede govna. Onda mi je u jednom trenutku puko film pa sam reko sada ću da vam pokažem o čemu ja otprilike pričam sve vreme. Bolje će to da govori od svih mojih trućanja, pa ako vam se to svidi i ako mislite da to tako može da se radi, pa radite samnom to zajedno. Jer ne pada mi na pamet više išta da radim od krupnijih projekata pa da veći posto pada na mene. Srećom, to je počelo drastično da se menja s pričom od sledećeg broja...dakle, sadržaj je već dobrim delom bio naslonjen na ono što je išlo na sajtu, međutim kako je ideja da se časopis odvoji od sajta. Dakle, da koncepcijski bude nešto drugo i da bude nešto što će više ličiti na alternativni političko-kulturni magazin, a ne na fanzin. A kada kažemo „alternativni" onda bi trebao da donese čitav fanzinaški duh i sve ono što i jeste pank i što jeste kulturni politički andergraund u nekakvu, da tako kažem, respektabilniju publikaciju. Koja bi mogla da komunicira i s mainstream društvom di bi celu tu scenu koju mi vrednujemo, znači do it yourself pank priču i tako dalje, predstavili u jednom ozbiljnom svetlu gde to nije samo kaos pank brijačina već nešto što podrazumeva stav, mozak, da pored onoga što lepo mislimo o sebi i kada nas nervira i kada nas netko kritikuje i svodi na budale, pijance, napaljene klince, šta god, pa da zaista pokažemo to. Okej, evo, mi jesmo što god se vama ne sviđa i ako to sad verujete za ono malo stalne kritičke refleksije na stranicama ovakvog časopisa i kada sebi postaviš neki viši standard i kažeš, okej, ajde sada da vidimo.....ali da sebe staviš na test. To je cela poanta. Stavljanje na sebe test je obično što gomila ljudi na andergraund sceni uopšte ne radi. Nego andergraund scena stoji kao jedno komotno polje gde se, eto tako, rutinirano rade neke stvari, podrazumeva se šta je potrebno da se napravi fanzin ili pesma i tako dalje. Pa se onda to sve stavi pod razne etikete kada je npr. muzika u pitanju kroz one gluposti kao powerviolence, hardkor ovo, hardkor ono. Pa to nije samo opis muzičkog stila već i struktura tekstova pesama tako da drugim rečima izgubi se onaj autentični i lični izraz onoga ko se trudi nešto da kaže i da sebe preispituje. I taj kvalitet je nešto što nadilazi pank priču ili bilo šta drugo, to je kvalitet kojem bi po meni svi trebali da težimo. Ja mislim da je i ta priča izuzetno pank. To je po meni, to je ono, središnje mjesto u pank priči. E sad, da li će ono biti obučeno u krast boje ili će biti zakićeno s određenim estetskim izrazom koji nužno mora da ide s tim sentimentom, to je već pitanje. Ja mislim da je to pogrešan put i često moram da citiram onog idijota, Johnny Rottena kada je rekao, da najgora stvar za pank koja se desila kada su se pojavili pankeri. Ja se s tim potpuno slažem. Cela priča s pankom bi trebala da otvori mozak za sve... To su sve problemi koji postoje od početka cele ove naše priče. A sad je stvar ovde što jednostavno ljudima je lakše da ne gaze sebe. Umesto da budeš najveći kritičar sebi i kažeš, čekaj ovo što sam uradio nije dovoljno dobro, mogu bolje. Nego, ako možeš da prođeš malo pa da to bude lepo, pa ćemo malo da se zajebavamo, da popijemo neko piće, idemo na cert...to je zezanje i to jeste super, ali ne znam šta je tu onda radikalno, što se tu onda razlikuje od techno zabave? Od bilo koje druge rokenrol priče, samo zato što je možda jeftinije...i to je ta priča. Zbog toga mislim da ova priča s reloadedom inzistira na tome da se bude nekako ozbiljniji, iako to zavisi od toga šta čitate. Konkretno, imate u tom nultom broju hardkor ozbiljnog, sad opet zavisi kako za koga. Hoću da kažem, ima različitih čitalaca, meni tu ništa nije nešto posebno extra ostvarljivo. Verujem da nekom jeste. Naprimer, razgovor između Deleuze-a i Faucault-a, to je možda nekom bukvalno da zapali cele novine...Ali cela poenta je kao što sam reko malo pre, da moramo sebi da postavljamo test, također, ne sme po meni da postoji zazor od intelekutalnog elitizma, ili kako da kažem. Taj neki anti-intelekutalizam koji je kao default opcija na andergraund pank, anarho ili kakvoj već sceni je kamen oko vrata. Prosto rečeno. To je srozavanje u neku prosečnost, sivilo, a ja stvarno ne znam...mislim, nije li protiv takvih stvari u startu pank sa svim svojim jakim bojama i šokantnim izrazom i glasnom muzikom upravo trebo da bude protiv sivila i protiv nekakvog tavorenja...

N: E, pazi Pope, meni isto problem kada se razne kolumne, tekstovi, rasprave pretvaraju u nekakav kvazi-intelektualizam...

Dve stvari. Moguće je da je kvazi-intelektualizam, moguće je da ti ne razumeš ono šta tamo piše, pa ti misliš da je kvazi-intelektualizam zato što po difoltu odbacuješ da je to....čim vidiš da je nešto ambicioznije pisano, pa kažeš, ma ovaj sere. Dakle, ovo je jedan aspekt onoga što fali tu. Fali nam kultura određena, ne u smislu da budemo kulturniji u smislu naučenog i lepog ponašanja nego kultura koja bi podrazumevala da postoji na našoj sceni interesovanje za tu vrstu komunikacije ili za određenu vrstu sadržinske a ne samo formalne razmene mišljenja. Onda ćeš ti vrlo brzo ako te interesuje sadržina da zagaziš u sferu onoga što se naziva intelekutalnim. To intelektualno nije ništa strašno, to ti je kao da se neko plaši od kompjutera zato što misli, o bože moj ja ne umem da

radim sa tim mašinama. Pa onda prođe 15-20 dana pa vidiš da umeš i ti koristiš određenu aplikaciju ili da ne znam šta već radiš. Alternativa tome ti je samo lenost. To je po meni sranje. Također, mi smo potpuno suprotno nekim vladajućim uverenjima da je mesto koje možda, čak i ključno mesto problema te radikalne scene što ne postoji nikakva radna etika. Ja sam potpuno suprotnog mišljenja od onoga popularnog sumiranja govana, slavljenja nerada i tako dalje. Iz nerada ništa ne može da se dobije. Ne u smislu da zvučim kao neki domaćin koji kaže, ja sam moju kuću zaradio kao gasterbajter ili bilo šta slično nego da sva ova pitanja koja sam malo pre govorio, ne mora to da bude fizički rad, može da bude intelektualni , kakav god. Ali to mora da podrazumeva određena odricanja i napore jer samo tu možemo da rušimo sebe da bi li se ponovo izgradili...

L: Da li ti sad već kada možeš reći da si u nekoj godini, u kontekstu underground, aktivističke, radikalne ili do it yourself scene osjećaš neko razočaranje u ljude oko sebe? Još kada pridodaš svoj put otkako si bio klinac pa sve do današnjih dana i kako se kroz naš razgovor cijelo vrijeme provlači termin radikalnosti i kako svi zajedno trebamo raditi na nečemu konkretnom i tako dalje...

Bez ikakvog fetiširanja pojma radikalnog ili fetiširanja bilo čega. Dakle, radikalno tu možemo da doživimo i kao deskriptivno nešto, ali ne samo kao deskripcija. No kada radikalizam postane fetiš po sebi, on često završi u negativizmu i nihilizmu. Zato što nikada ništa neće biti dovoljno radikalno, a da bi smo znali šta je radikalno uvek će nam trebati nekakav tumač. A takvih tumača na sceni uvek ima, to su oni sveznajući, to su oni što...

B: Ja sam htio pitati...tvoje viđenje za ASI trenutačno...da nešto kažeš, jer jedan od razloga zašto smo došli je da pokupimo neke pakete od njih. Vidio sam da u novom Abolishingu imaju intervju, pa tvoje mišljenje o tome..

Pazi ovako. Generalno, ja izbegavam da u bilo u čemu što je zvaničan intervju, pljujem drugu inicijativu. Tako da ni sad neću da pričam sem toga da kažem kako je ASI jedan napumpani balon koji mnogo lepše izgleda s polja nego što jeste u suštini. Mislim da se ni po čemu bitno ne razlikuju izuzev možda po količini novca kojom raspolažu od bilo koje druge aktivističke inicijative ovde. Kažem aktivističke jer de facto oni nikakav sindikat nisu. To je više željeni projekat nečega što bi trebalo nekada da bude...Grupa mladih ljudi koji rade to što rade, na način koji rade, zbog kojeg možemo da ih kritikujemo ili ne. I tačka, prosto, no big deal. Možda imaju veće ambicije u odnosu na druge inicijative u pogledu projekcija da sebe žele da vide kao milijonski sindikat ili slično. Al dobro, od kad je megalomanija bila kriterij za procenu invalidnosti bilo koje ideje....

L: A mogli bi sad i zaokrenut malo priču...90e, hoću?neću! i ta priča...

Šta??

L: Pa, kako je sve krenulo...zašto je krenulo...kako ste se vi kao ekipa našli u tome da radite bend...

B: Da, kako je bilo, imali ste tekstove kakve jeste, anarhopankhardkor i kako je to bilo u uopće u kontekstu države jer bila je ono, totalna diktatura i to sve...ne znam, npr, u HR je bio onaj koncert u Samoboru kada je doslovce uletila policija i sve prebila i takve neke scene...pa me zanima kako je to bilo ovdje u tom nekom kontekstu...

Ono što je karakteristično za Hoću? Neću! da je to na neki način možda čak i jedan od najvažnijih stvari koje smo mi možda radili da smo napravili samim osnivanjem benda. Razbijanje određene granice koja je postojala u gradu. A to je da je postojao apsolutni animozitet i ne komunikacija između pankera i metalaca. To je bilo nešto što je bilo na nivou blasfemije da pankeri i metalci rade nešto zajedno. Samo je moglo da se desi da netko nekoga tuče i verovatno bi metalci tukli pankere jer njih je bilo više i svakakvih sociopata je bilo među metalcima...Elem, mi smo se spojili na osnovu te neke priče da idemo preko stereotipnih granica...i iz nekog pank ugla ringa se prišlo metalcima. I tako je cela stvar krenula. Vrlo promišljeno smo hteli da priđemo i da razbijemo tu barijeru...u tom smislu mislim da je to jako dobra stvar zato što je pređena stereotipna granica i predrasude. Banalnije da kažem, prevaziđen je infantilni kretenizam. Posle toga ono što je usledilo je problem koji je došao s time. Znači, podrazumevanje određenih stvari koje dolaze iz pank priče i večitog objašnjavanja sa metalcima u kojoj meri se razumemo ili ne razumemo oko sebe. Ali, naši metalci da tako kažem su daleko bili bolji od onoga što su ostali metalci i vrlo dobro smo se ubrzo manje-više razumeli. No, činjenica je da taj bend nikada nije bio nešto što možda izgleda s polja kao jedna kompaktna celina koja tačno zna šta hoće svakim svojim članom i svakim svojim postupkom...

L: Pa dobro, mislim da je to normalno. Ako sad svaki bend posebno gledamo i svakog člana benda pojedinačno promatramo i da vidimo koliko je on uopće u bendu, koliko je iskren u tome što radi to je druga stvar...jer moraš priznati da je neki utisak ostao, i sigurno će ostajati još dugo...

Pazi ovako, dve stvari oko toga. Ako to podrazumeva mitomaniju i kovanje tog benda u nebo nekakvih pank rok veza...ja u principu nikakav kontakt s ljudima iz benda nemam niti znam šta oni trenutno rade. Tako da ovo sve što pričam je zaključno sa '97 godinom. Tad se meni prekida u glavi sve šta ima veze sa tim bendom. Ali hoću da kažem da je bend propuštena prilika ili možda bolje da se kaže, neiskorišćeni resurs. Ja znam da je tu bilo mnogo toga i mnogo toga da se još kaže i što je najvažnije, mnogo bolje da se sve uradi. Al jebiga, sticajem okolnosti što su večiti pehovi s odlaskom u studio, što smo većinom bili glupavi klinci puni strahova što se nastavljalo na priču kada kritikujem Srbiju da gaji infantilne ljude koji su stalno pod nekakvom anskioznošću i bojazni od javnog nastupa. Mislim, ne bih sada ulazio u dublju priču s nekim detaljima al meni je iz mnogo različitih razloga daleko lepše bilo da sviram u drugim bendovima nego u hoću? neću! iako sam njega uvek držao na prvom mestu i najviše mu se posvećivao...

L: Da li misliš da ti je hoću neću nešto najbolje što si do sad uradio u smislu neke pank aktivnosti tj. imanja benda? Ok, tu je bio kontrapunkt, distribucija, drugi bendovi i možda još jedan mali milijun stvari...ali da li misliš da ti je to nešto gdje si postignuo određeni „vrh" ili misliš da ćeš ga tek postići...

Ja uopšte nemam neku predstavu jurenja nekog vrha. Meni je samo žao...ajde to doživi kao kada downloadaš nešto preko interneta, znači preko deset kanala različitih gde se pomalo daunlouduje većom ili manjom brzinom neki fajl. Kod mene je večito tako bilo da paralelno radim na više stvari i u tom smislu nikada nije bilo da na jednom kanalu ja bušim pa da tu sad postignem neki vrhunac i onda da to preispitujem. Te se stvari večito negdje dešavaju i kad ne znam iz nekih razloga je negde sporiji protok ja ga povećam na drugom i tako dalje. I znajući da je moglo da se uradi više u tim određenim trenucima meni je žao što nije urađeno više. Danas stvarno ne znam...razumeš...x puta su me terali tu neki ortaci da sviram, al totalno mi ne pada na pamet. Vezano i za onu priču šta sam reko da neću da ulazim u to zato što znam šta to napravi od mene...a i zbog nekih drugih stvari koje podrazumevaju jednostavno životne mane, sazrevanja, promene interesovanja, druge vrste pritisaka i ono preispitivanje koje sam spominjo. Jednostavno u tom smislu to je jedna epizoda koja je završena i tamo je negde...mislim, treba pitati ljude koji se danas bave tim bendom i šta oni misle o tome jer kažem ti, ja od 97e ne znam šta se dešava s tim bendom...

L: Znači nisi upoznat sada sa...

Nisam, a i najčešće odbijam da slušam sve to zato što iz x različitih razloga kontakt s time me podseća na neke međuljudske odnose i celu tu priču i volim da to ostane okrenuta stranica...

L: Ne znam ako si čitao novi last breath, sićko je odgovarao feliXXu...

Nešto sam pročitao, nešto mi je rečeno, većina stvari je prepričana. Mislim, meni je prepričana jer nisam pročitao u samom fanzinu. Ja sam to na ulici video na pet minuta. Ali to je također deo stvari kojima ja neću da se bavim. Vrlo odlučno. Zato što kada uđem u to, mnogo gorčine

ispliva na površinu i jednostavno ne treba mi to u životu...možda je ovo sad prilika da ja kažem nešto što će dati povoda da se opet moje ime koristi za grgoljenje, pljuvanje i slično...nemam pojma. Za mene to je završena epizoda koja je definitivno u meni naslagana jer znam koliko sam ja sebe dao u sve to i koliko je to meni značilo. Iako sam rekao da sam više uživao dok sam svirao u drugim bendovima jer je bila rasterećenija atmosfera jako znam i mislim da je hoću neću bio bolji i sadržajniji bend i imao šta više da kaže. I kada već sve ovo spominjem, žao mi je što nije snimljen drugi album sa Smudos. Tu je bilo nekih 14 pesama koje su bile navežbane do maximuma, a onda se desio raspad benda što mi se više puta desilo...za hoću neću stvarno kao bend najčešće mogu da se setim tenzije, nerazumevanja, večitog klinča između onoga šta je sluh i šta je umeće sviranja i šta je poneseno s time i s druge strane šta je prilagođavanje onih koji ne znaju to da rade i večito je taj bend u muzičkom smislu bio u nekakvom grču. Dok naprimjer sa Smudos mi je to bilo kao da pustite vodu da teče i to je to...nema objašnjavanja, priče, sranja, nego totalno uživanje. Iako je bend bio nekako glupav u idejnom smislu, jer uopšte nije postojala atmosfera u bendu koja bi ga napravila probojnim, svesnim političkim bendom. To je bilo potpuno zajebavanje prosto rečeno....iako je Smudos imao neke tekstove koji su kao bili politički, naprimer, to su sve bili reslovi, barem ono što je dolazilo od mene a koji su bili odbačeni. Jednostavno je bilo odbačeno jer ja napišem i donesem te tekstove pa jel okej, nije okej i onda su svi ti tekstovi bili škartirani kao nešto što nitko neće da koristi i svira....ja sam eto, imao blok u koji sam pisao tekstove i koji je koristio Totalni Promašaj. Dakle, dođe Bojan pa kaže jel imaš 500 g tekstova, a ja kažem, evo ovde imaš 5 kg tekstova koji ne trebaju, pa onda on lizne prst i lista blok i govori, ovaj nije loš, evo ovaj može i tako dalje...al dobro...

L: Sjetio sam se sad malo In Medias Resa i ovaaaj....

E da, to sam malo pre propustio da kažem. Izgubio sam se u onoj priči iz IMR-a što sam hteo da kažem...dakle, onih 90ih kada je sve bilo sjebano i izgledalo nikakvo i tako dalje stigne meni IMR paketić s dva-tri fanzina...ja otvorim to...bez ikakvog posebnog čitanja, sam doživljaj, estetika, šta god da je išlo uz to, to je bio svet koji me ozari i digne mi elan, i odmah imam želju da isto to radim, jednostavno me probudi cela ta priča, ako govorim o onom šta nam pank znači...

L: Ma htio sam te pitati, jer Strpić je uradio intervju sa tobom, ne znam sad koji je to točno broj jer ipak ih je izbacio preko 20...to je bilo '99...ne znam dal se sjećaš...al uglavnom, bilo mi je zanimljivo čitati gdje si ti u ne znam koliko sati iza ponoći pisao, onda je NATO bombardiranje bilo i to sve...tako da mi je baš bilo zanimljivo kada si mu odgovarao u stilu, čekaj, čujem detonacije, idem do terase da izvidim situaciju...pa me zanima kako si ti sve to proživljavao...

Ja sam očekivao kada je krenuo rat da će to da podrazumeva ono što se kasnije zove, kao, kopnena akcija. Drugim rečima, kompletnu kataklizmu u gradu, pucanje, boravak u skloništu, ne znam ti ja šta sve ne...kada je to izostalo, meni je to u startu delovalo, pa ovo i nije baš neki rat...zapravo to što smo mi posmatrali s balkona i tako dalje, te bombe su padale na desetak kilometara od grada, ali su bile toliko razorne da kada jedna padne i ako gledate sve u pravcu istoka, sve kompletno bude narančaste boje. To su neverovatne scene. Ali vrlo brzo gomila ljudi se navikla na to. I isto mi je ostala jedna epizoda u sećanju, idem kroz grad, svi funkcionišu normalno, ljudi idu na poso, i čuje se sirena, nitko ne reaguje uopšte, i samo se pitamo iz kojeg pravca grada će da pukne, i da možda konačno bomba ne padne u grad. To je uvek visilo...ja sam tako jednog popodneva išo ulicom, i pukla je ta bomba negde u pravcu vojnog aerodroma Lađevci..i bio sam pored nekog parka i na klupu sedne neki deda i unuče i kao da su na igralištu pa da deda sada unučetu kaže, vidiš ono je tata, a ono je seka...a vidiš, ona bomba je pala u Lađevcima...mislim, potpuno nadrealna scena. Padaju jebene bombe koje rade kratere dubine 30 metara...i to je s druge strane zastrašujuća činjenica koliko čovek može da se navikne na sve. S jedne strane je dobra jer čoveka drži nekako normalnim, a s druge je strašno pa to možemo da se vratimo na priču o Srbiji i na šta sve čovek može da se navikne...tako da ono, šta ja znam. U to vreme je to bilo vanredno, ali mi smo ko ljudi gledali da živimo normalno u zemlji koja je potpuno nenormalna..jedino je postojala bojazan da nas mobilišu i da se desi to sranje s odlaskom na ratište, i tko će uspije da se izvuče iz tih govana. Ako te ne ulovi vojna policija ti živiš kao i svi drugi ljudi...prosto je nenormalna situacija...sama pomisao da bi neko uzeo da se buni u tom trenutku ili da se buni protiv zloupotrebe ovlašćenja vlasti to bi sve bilo suspendovano samo po sebi, a s obzirom na patrijahalnu-militarističku kulturu u kojoj živimo gde da se buniš i kome da se buniš..ima da te odmah linčuju na ulici kao izdajnika...recimo da je u tom periodu došo neko iz Belgije da bi on posle 15 dana umro od tuge ili šta bi mu se već desilo. Mi smo ovdje svi već dovoljno iščašeni da smo već priviknuti na nenormalnosti tako da...mislim, šta još Srbiji može da se desi pa da to nekome bude nenormalno. Sve se jebeno desilo... samo još neko da nuklearnu bombu baci pa ono...heheh...

L: Da rezimiramo sve ... kakvi su daljnji planovi što se tiče Kontrapunkta? Super je što opet priča ide u papirnatom obliku, a sajt vjerujem da će uvijek biti tu...

Ja bi volio da se taj sajt što više skida s mojih pleća...pa čak i da se prevazide taj nivo percipiranja na kome je to uopšte ja bi volio da kada netko vidi tu stranicu da ne vidi uopšte neku osobu koja stoji iza toga. Nego da to bude shvaćeno kao određena magistrala koju koristimo svi. Postoji tu sad određeni pristup koji bi trebao da zagarantuje da ta magistrala ne bude zloupotrebljavana od raznih autoritaraca, sektaša, sexista, ljudi koji su možda na neki način poremećeni, od kud znam. Tako da način na koji bi ja voleo da se to širi je da se uspostavi na nivou prijateljskih veza. Ne kroz opšti poziv, ajde svi dođite, pa onda sutra da kažeš kako ipak ne bi sa svima, već onda dođe do cepanja, a to je ono najčešće što se dešava. Obrnuto, tako da to širenje bude na neki način kontrolisano pa ako dođe do nesporazuma onda to rešavamo u prijateljskoj atmosferi, a ne u atmosferi sektaškog linča do krvi ili ne znam čega. Dakle, to je ono što sam pričao, kako ja zamišljam kontra-kulturnu scenu gde postoje različite inicijative koje se ne hvataju za gušu i koje se ne kolju već rade u svojoj autentičnosti, autonomnosti, znajući da im je taj zajednički prostor taj da budu svi zajedno dio nekog projekta. A taj zajednički prostor ne treba da ih stopi u jedno, nego neka ih drži različitim. A sada ako može može, ako ne ne. Jednostavno ću imati sve manje volje i vremena da guram u nekom softerskom ili sadržinskom smislu tu priču. Ali uvek postoji taj problem da se ljudi naviknu da im ti serviraš to. Al uvek postoji taj problem kod alternativnih medija da celu priču gura jedan, dvojica ili trojica...

L: A da li ti osjetiš nekakav feedback od grupe ljudi s kojima si sad...

Da, reloaded Kontrapunkt je potpuno druga priča. Ovog puta ne samo da nije bilo upućeno na prijatelje, već još uže, na prijatelje koji hoće da rade. I ovaj, i to funkcioniše okej za sad, nije baš efikasno u meri koju smo mi planirali ali za sad to napreduje...i ako sve bude ok, za nekih mesec dana će da bude gotov drugi broj. Mislim, po meni se to uvek vraća na onu priču da to što mi radimo, što god da radimo, mora da bude inspirativno za druge ljude...to mora da bude politika kreacije, prijateljstva, politika koja ima nekakav pozitivni predznak, ma koliko negativno može da se prikaže u pojedinim trenucima...Ali kada se svede na negativnost kao rukovodeće načelo onda se svodi na infantilnost i to je isto problem. Mrzeti, rušiti, biti protivnik, najlakše je to. Za to uopšte nije neophodna ona kritička refleksija o kojoj sam malo pre pričao. Samo je dovoljno da sebe odrediš suprotno od onoga što ti se ne sviđa. Dakle, nikad nećeš znati tko ti jesi nego šta ti nisi......

L: Dobro, vidim sad po satu da će proći 45 minuta koliko i traje svaka strana kazete, a znaš i sam da možemo o ovome još u nedogled pričati...imaš ti još šta za nadodat (aludirajući na uspavanog Branka op. L.)...

B: Ma nemam, nemam, opušteno...

Popu se direktno možeš javiti na: pop@kontra-punkt.info
U međuvremenu posjeti vesti sa fronta: www.kontra-punkt.info



Znači, slušam ja tako Axiom neki dan, i kao okej mi je bend, i odlučim naći na internetu nešto više o njima, kada odjednom puno interesantnija informacija, neki članovi šta su svirali u tome bendu sudjeluju i u toj eko zajednici, odnosno oko tog Gaian MInd kolektiva. Tu sam vidio da rade sve i svašta, i odlučio idem napraviti sa njima vju, potaknut željom da radim neki vju a da nije neki loši sa bendom i glupim pitanjima. Rezultat toga je isto loš vju, ali barem nije sa nekim bendom hehe.Mislim da su pitanja bila dovoljna da se napiše puno više nego šta je barba odgovorio,ali jebiga šta ćeš. No odgovore sam dobio odmah sljedeći dan nakon šta sam poslao pitanja, a to je ono šta se cijeni u današnje vrijeme (šatro). Ma nema veze, svejedno im želim puno velikih debelih krumpira u vrut. A vju ko vju, nekome će se svidjeti,nekome ne,a niti meni niti barbi iz Amerike, neće to značiti amabaš ništa u životu. Slučajno neka nitko ne pošalje nikakvu reakciju, niti kada me sretne neka me ništa ne pita.....grrr......Brank0

1. How are you feeling today, and how is the weather there?

I'm feeling great!! The weather is beautiful, sunny with a soft cool breeze.

2. When was the beginning of the Gaian Mind story, how did that idea came up, your personal view about it, what is really Gaian mind and how is that connect to ideology of punk...... feel free to write as many you want.

for this question you should read and copy the story from this link:

-The Gaian-Mind project was initiated to provide an outlet for the arts, crafts, music, ideas, visions, and dreams of ecologically conscious youth. Scattered throughout southern California, our collective network of youth artists and musicians has for years done various regional ecological education, art, music, and multi-media work though we'd lacked a steady space to operate from and build a solid foundation. Our hard work was validated by a dream-like opportunity to set up a residence/ office/art-space/garden all in one property!

-Several of us were looking to relocate in Long Beach and we happened upon 620 Pacific Ave in the heart of downtown. We scraped together the funds and signed the first year lease agreement. A week later, we acquired all of our business licensing and permits so we could let our dreams officially come true: (in a nutshell) to run a multifaceted community space that features the poignant and insightful ecological messages of urban youth. Below is a general list of what was experienced in the life of the Gaian Mind community center:

- A retail store front for our "do-it-yourself" recycled, re-used, wild-crafted, and harvested arts and crafts. We also ran a small franchise of Used Cardboard Boxes.com. We sold quality used cardboard boxes providing an earth-friendly alternative supply of boxes for moving and shipping.
- An array of multimedia resources including a video projector for screenings, a lending library and bookstore, various zines and other periodicals, videos, computer stations, etc. all available to our collective and the community.
- A space for workshops, seminars, lectures, and classes hosted by our collective, other organizations, and members of the larger community.
- A productive space for making d-i-y clothing, accessories, tools, toys, publications, websites, videos, etc. for sale in the shop and at mobile distro tables at events, concerts throughout So Cal., and through the web.
- Weekly vegan potlucks.



- Regular collective field trips to events, natural areas, educational gatherings, etc.
- A free food distro for collective and community members supplied by donations from the Harbor Area Farmer's Markets.
- An overall context for the detoxification and empowerment of our community, our lives and our bodies down to the cellular level

3. How do you solve your money issues, does distribution and art covers it or you have to find other ways?
Since we got a smaller art/studio space, we've been able to make a profit by selling diy punk arts and crafts and pay for the space, the merchandise, and have some extra money for projects. We also get donations on occasion too.

4. Please write a little bit about that free school project, what can kids (or people) learn in there, how does it work?
When we had the community center space we had recycling workshops, art workshops, herbal medicine class, pilates, yoga, self defense, music, woodworking, conflict resolution, silk screening and more. All of our activities were free to the public. anyone from the community could use the space to teach classes aswell. Most of our teachers came from different parts of the city to conduct classes at our space.



5. Is it Community based mostly for the punks and people with similiar views, or alse for the normal people.
We're very diverse both as a global network and when we lived together in the co-op house. We've been mostly punks or unified by punk but not all of us were/are.

6. Did you reached the local comunity, and what are the neigbours reactions
We developed tight bonds with some of the senior citizens. Poor families would come and get free food. Neighbor hood teenagers would drop in and hang out. It was great.

7. What about your garden, what do you grow in, is it enough for your needs, is it traditional agriculture or based on a permaculture ?
We did a lot of permaculture type gardening though the city, we still have a few gardens around. We also do a lot of kitchen gardening (sprouting). We've grown swiss chard, lettuce, collar greens, squash, fennel, cilantro, spinach, green onions, garlic, carrots, water melon, and more. We've sprouted lentils, garbonzos, brown rice, pop corn, flax seeds, sunflower seeds, quinoa, mung beans, adzuki beans, and more.

8. You have MySpace, website of Gaian mind is really nice done, what is your opinion about Internet influence on punk contraculture in general, and its impact on gaian Mind comunity?
Its definitely helped underground movements grow rapidly which is awesome.
We feel that we must maximize the potential of internet technology to spread ideas and information globally before the system collapses. We have access to virtually all the information we need at our finger tips but that won't last forever. We feel a very passionate urgency to make us of web technology now!

9. Where do you see connection beetween punk as often very (self)destructive way of living, anarchism as a positive idea, and a comunity like one you are living in?
Punk culture, like all culture is in a constant state of evolution. There are those who try to claim that its set in stone to be a certain way, either self-destructive or self-constructive, positive or negative, reactionary or proactionary, etc. The fact is, whatever state its in is determined by the meme sequence that is currently running though the population. This is an ever changing thing. Tomorrow the entire culture could be operating using different values, principles, traditions, ideas, etc. and chances are the people of tomorrow will forget today and forget how tightly the punks of today were clinging on to their gospel truth about what punk is. The constant is change. You can't freeze a moment in time and capture the essence of something. I'm my opinion, what's great about punk is that its potentially one of the least restrictive and permanent things. It has the most potential to grow into an ever stronger, healthier, more wise and meaningful way of life.



10. How is comunication beetween people of Gaian Mind, is it always nice and with smiling faces like I saw on the website ď□□?
Haha, usually, but we've had our moments of course. It was a lot of stress running the community center. Now that we have smaller space, there's no pressure to drive ourselves mad raising lots of money every month and being stressed.

11. What about that self defense project, I agree that it can be positive thing for a people evolution, but also think that it can produce agresion and macho behaviour, what do you think?
It think the opposite, martial arts training is a very pacifying practice. It gets people in touch with their inner peace, their body mind and spirit align and with that personal power, you're less likely to be in a state of imbalance that leads to conflict. It's ironic but very true. Self discipline usually cleans up negative behavior!
We do a diverse mixture of styles in the spirit of Bruce Lee's Jeet Kune Do. We've decided to call it "OPEN SOURCE MARTIAL ARTS' borrowing from computer programming language. It always people to bring their own unique life experience, insight, body type difference, etc. into the learning/training process.

12. All this spirituality, cosmology, really deep thinking do you think that story can occupate the mid of punx, and how important is in the whole that mix of politics, music, thinking and drinking called punk?
Again, punk can evolve into a real community out of its beginnings as just a scene. But we'll have to develop real aspects of culture to do so. We need new stories, myths, healers, elders, etc. The Gaian Mind tries to connect the punk mind set with sacred ancient tradition wisdom, and the drive to relearn earthbased spirituality. Some people don't like it but a lot of people do. We've had a great response and we're connecting with deeply spiritually minded punks from all over the world!

13. Write anything you want, deastroy system in few sentences.
haha, okay. The system will be destroyed when we can
1. Feed ourselves
2. Hydrate ourselves
3. Heal ourselves
4. Clothe ourselves
5. Shelter ourselves
6. Defend ourselves

That's what we're calling the anarchy checklist. If we're all working together towards these things we'll A. Become independent from the system. B. Become autonomous C. Have a hell of a lot of fun!!!!!!!!!!!!!!!
peace!

robi (UE) intervju

Kao što sam već spomenuo na početku fanzina, slijedi intervju tj. ajmo to nazvati konstruktivnom razmjenom mejlova između Robija i mene, a koja je pala još u proljeće 2008. godine. Žao mi je samo što sve ovo nije urađeno u živo jer je nekad u 90 minuta razgovora koliko i traje kazeta puno lakše pričati i malo zalutati u druge stvari...naravno, ima li smisla spominjati kako je stvarno šteta što i od ostatka ekipe iz UE nije zabilježeno nešto, ali, eto, šta je tu je. Da ne smaračim dalje, vidimo se na jednom od koncerata emigracije dok u međuvremenu po kazićima prži SVI U ŠTRAJK! L.

Hej robi pozdrav! Jos jednom sorry sto se nisam pojavio u Otočcu. Znas kako je, dosla ekipa iz srbije, slovenije i rokanje do jutra, a bio sam previse sjeban da se gubim na magistrali po opakoj buri...jako mi je zao sto nismo mogli odraditi intervju u živo pa ajde da preko mejla malo popricamo...nego, reci kako si ti?

Pozdrav Leki, neka ekipe i rokanja, a za intervju uživo ima vremena. Nisam baš najbolje. Ruja, gitarista je izišao iz benda, a u Prijedoru i Banjaluci ne možemo naći zamjenu za njega. Ovdje ima jako malo pankera (u PD mozda 3-4, a isto toliko u BL, ako izuzmemo nekakve patriote jer su po mojim shvatanjima patriotizam i pank nespojivi) i teško je naći nekoga ko koliko – toliko zna svirati, a konta naše stavove i nema nacionalnih predrasuda, pa još da ima vremena putovati na svirke i dolaziti na probe. Pretpostavljam da sad mnogi misle «halo, u PD i BL stotine mlađih i starijih sviraju gitaru, a vi kao ne možete naći nikoga». Mlađa ekipa koja svira je na žalost potpuno nezainteresovana za ozbiljniji rad, a u velikom broju slučajeva i tukne na nacionalizam. Stariji pitaju ima li tu para? Od «urbane» raje u Banjaluci ne očekujemo ništa jer su uglavnom egocentrični snobovi, kad im obriješ brade i ošišaš dredove ne ostaje puno; go Srbin pravoslavac, ispranog mozga, glasač većinske struje i konzument masovne kulture (američke, je li). Sad smo došli do toga da probamo sa drugarom (kleo)Patrickom iz Holandije koji bi svirao bas, Mića prelazi na gitaru i da četvrti put iz početka uvježbavamo pjesme. Smaranje, ali šta da se radi.

Ti si jedna od glavnih osoba u cijeloj prici oko Anarho pank saveza i jedna od osoba koje su organizirale Anarho Pank festival u Sarajevu. Da li mozes nabaciti koju rijec oko toga jer eto proslo je mjesec dana od tada i mislim da su se sada slegli svi utisci...vec su neke rasprave i reakcije pale, dosta se pricalo o svemu, ali vise unutar određene grupe ljudi, organizatora i sudionika festivala. Kako si ti zadovoljan? Da li je moglo bolje, ako je, kako? Gdje vidis pogreske i moguce buduce kikseve? Ono, da ne davim, jednostavno neka daljnja ocekivanja i planovi sigurno postoje?

Putujući i svirajući sa emigracijom po BiH vidjeli smo da postoji nova generacija punxa (desetak i više godina mlađih od nas) u nastajanju, a da, osim nekolicine upućenih, nema pojma o tome šta jeste, a šta nije pank. Vjerujem da ljudi trebaju biti aktivni tamo gdje su prisutni i gdje svojim primjerom mogu potkrijepiti svoje stavove. Ne želeći ponoviti greške počinjene prije desetak godina u Banjaluci (u to vrijeme smo redovno radili koncerte, držali distro), kada smo svojom isključivošću i nestrpljenjem čitavu jednu generaciju na koju smo mogli utjecati gurnuli skinsima, odlučili smo pokrenuti APS i raditi sa ovim i ovakvim ljudima uporno i strpljivo. Dugo nam se već mota po glavi ideja o organizovanju Anarhopunk festivala. Eto, konačno smo se usudili. Kao jedan od organizatora ja sam prezadovoljan posjetom, druženjem i atmosferom na festivalu. Moram pomenuti da smo prvi put u našem dosadašnjem radu u određenoj mjeri uspjeli približiti anarhizam i punk prosječnom čovjeku kroz prisustvo u medijima. Mislim da je ovo jako važno ako se ne želimo izolovati od društva, a na kraju krajeva ideje u koje vjerujemo i koje širimo su previše vrijedne da bi ih držali u subkulturnom getu. Jedna od najboljih strana festivala su bili stolovi sa distrom, na samom ulazu u prostor. Koliko sam vidio lokalni ljudi su pokazali veliko interesovanje za njihov sadržaj. Moram se još jednom zahvaliti svima koji su držali distro i omogućili ekipi da upija informacije i ideje. Vrlo bitna stvar je da su svi bendovi i učesnici došli za putne troškove, da smo od prijatelja dobili razglas, tehničare i tonca besplatno pa je i zvuk bio pristojan (hvala). To su po mom mišljenju bile dobre strane festivala, a bilo je i loših. Sam program je definitivno mogao biti bolji. Imali smo nepredviđena otkazivanja bendova u zadnji čas, Oljac bubnjar emigracije se razbolio, Strale bubnjar ŽPD takođe, a Aktivna propaganda nam je, ne znam zašto, otkazala dan prije predviđenog nastupa. Ubuduće bi trebali pažljivije birati filmove za projekcije i pobrinuti se da imaju prevod, ako želimo da ih svi razumiju. Isto tako trebalo bi se držati najavljenog programa kad god je moguće. Žao mi je što je pljusak onemogućio ekipu da podijeli hranu koja je skupljena za «Hrana, ne oružje» akciju, iako je i sama činjenica da je među ekipom koja je skupljala hranu na markalama (pijaca širom svijeta poznata po masakru u proteklom ratu) bilo pola Srbijanaca neki vid direktne akcije. Moramo se potruditi da ubuduće budemo još direktniji i aktivniji na ulici. Najveći minus ide nama, ekipi iz BiH koja se nije pojavila na predviđeni sastanak Anarhopunk saveza. To je samo lekcija da sastanci i festivali ne idu skupa iako se upravo tad skupi najviše ljudi. Povremeno sam imao osjećaj da pojedinci očekuju od mene ili ne znam koga već da im podijeli radne zadatke, ali bilo je i onih koji nisu samo sjedili i čekali koncert već radili i pomagali gdje god je zatrebalo, to se posebno odnosi na ekipu sa Ilidže. Jedna od stvari koje bih volio vidjeti na našem festivalu ubuduće su DIY/ uradi sam radionice koje će zainteresovane naučiti da sami naprave konkretne stvari.

Posebno mi je drago što je, u relativno uskom krugu, učesnika, organizatora i zainteresovanih, odrađena procjena festivala. Zaista je bila korisna, mislim da smo svi skupa naučili nešto. Ponekad je ljudima iz gradova u kojima postoji «scena» teško da sagledaju situaciju iz naše perspektive. Npr. imali smo raspravu da li je sarajevski bend Ofsajd seksistički sa prosilovateljskim tekstovima? Svi zainteresovani su potom pročitali sporne tekstove i dali komentare. Moje mišljenje je da su pomenuti tekstovi jednostavno loši, klinački, macho i definitivno u drugom planu za ovaj bend. Ipak, nikad ih ne bih nazvao prosilovateljskim, prvo i najvažnije zato što to nisu, a drugo zato što u tom bendu ima jako dobrih ljudi koje treba uključivati, a ne isključivati iz ove priče. I oni će sami naučiti nešto iz ove rasprave i vjerovatno posvetiti više pažnje tekstovima, a valjda je cilj da pomognemo ljudima da se razvijaju zajedno s nama (niko se nije naučen rodio, je li tako?). Ipak meni je jako drago da se uopšte povela priča o seksizmu prisutnom u našim krugovima jer zaokupljeni nacionalizmom, otimačinom, represijom to pitanje do sad nismo postavljali. Nadam se da će se ovakve rasprave nastaviti. Govoreći iz vlastitog iskustva, volio bih samo da svi zajedno budemo oprezniji u lijepljenju etiketa.

Pričao si mi o iskustvima sa eko sela kraj Mostara, o svojim počecima s poljoprivredom, permakulturom i tako dalje...kako je nastala ta priča, kako se razvodnila i zašto si se na kraju vratio u Prijedor?

Početak izgradnje eko sela Ortiješ je vezan za mostarsku grupu angažovanih kreativaca «Škart Art». Oni su reciklirali otpad tako što su od njega pravili razne kreacije. Grupa je u to vrijeme bila jako aktivna, a sa upoznavanjem sličnih ljudi iz cijelog svijeta (koji su tih godina preplavljivali Mostar) i usvajanju novih ideja te učenju novih vještina poželjeli su se još ozbiljnije baviti reciklažom. Kako su dva brata iz «Škarta» naslijedili zemlju u Ortiješu rodila se ideja o farmi. Skupili su nešto novca između sebe i uz pomoć prijatelja napravili prvu kolibu koja je trebala omogućiti stalan boravak na zemlji. Koji mjesec pred zvršetak kolibe na nekom festivalu u Travniku sam se slučajno upoznao s njima. Nisam mogao da vjerujem da postoji još jedna ekipa u BiH koja inspiraciju crpi iz anarhističkih ideja. To je bio početak prijateljstva koje je dovelo do toga da se i preselim u Mostar. Već po samom dolasku sam vidio da grupa više nije kompaktna, da je pola ekipe ostalo raditi akcije u gradu, a druga polovina otišla da radi na selu, a da su odnosi među njima zategnuti. Ja sam u početku bio aktivan u gradu, ali pošto je na selu bilo sve više posla, sve više pasa (sama farma je u jednom trenutku prerasla u prihvatilište za pse) često sam išao pomagati. Uskoro sam provodio sve više vremena u Ortiješu pa sam u jednom momentu i preselio. Prvih godinu dana mi je bilo nevjerovatno inspirativno, nevjerovatno dobro. Nikad u životu me nije zanimala poljoprivreda, a tu sam otkrio čitav jedan novi svijet. Predivan. Nakon godina rada s ljudima, rada čiji su rezultati uglavnom nemjerljivi, situacija u kojima uglavnom daješ sve od sebe, a skoro ništa ne primaš, bilo je super pikirati nešto u zemlju, gledati kako raste i na kraju po ručak umjesto u prodavnicu otići u vrt. Stvarno sam uložio svu energiju, vrijeme i znanje u tu farmu. Zauzvrat sam naučio ponešto o poljoprivredi, permakulturi, naučio zidati i lijepiti kamen. Međutim, jedan od dvojice vlasnika zemlje je totalno sjeban, kvazi moralista koji brutalno napada ljude za svaku sitnicu koja mu smeta i zahtijeva bezuslovnu

poslušnost. Kako to od mene nije dobio, kao što nije ni od drugih iz «Škarta», rekao mi je da se gubim. Osim njega i brata, koji je dobar čovjek, tamo nema više nikoga. Povremeno se pojavi neki klimač glavom i ostane dok ne počne upotrebljavati tu glavu za još nešto osim klimanja, a onda mora ići. Svima koji počinju graditi nekakve farme ili živjeti u zajednici preporučujem da prvo srede vlasničke i ostale odnose da im se ne bi desilo ono što se desilo nama da zbog autoritarnosti jednog čovjeka nas pet-šest napusti sve ono što smo zajednički gradili.

Živimo u nestabilnoj regiji. Kosovo je proglasilo nezavisnost, Srbija koja se već godinama vucara sa svojim problemima ne želi priznati Kosovo kao državu, zatim imamo Hrvatsku koja se bori da uđe u NATO i EU, a na kraju tu je i Bosna koja uza sebe ima u 90ima nastalu tvorevinu u obliku Republike Srpske na čijem je čelu Dodik. Znači, na ne tako velikom području jako puno problema, a kao da se nikad neće pronaći izlaz iz tog pakla...tvoj komentar na cijelu situaciju s obzirom da sam mišljenja kako mnogi ljudi s ex-yu hc/punk scene (a tu pogotovo mislim na HR) uopće nisu upoznati s političkim događanjima u svojoj regiji...

Jebi ga, naša generacija ima tu (ne)sreću da živimo u vremenu velikih globalnih promjena i povratka na scenu politike sile i unilateralizma. Takve promjene nisu mogle da se ne odraze i na prostor bivše Jugoslavije koju danas popularno zovemo regija. Zavadi pa vladaj, to je ono što su svjetske vojne i ekonomske sile uradile na ovom prostoru. Kosovo je proglasilo nezavisnost. Kakvu crnu nezavisnost pod međunarodnom upravom. Desetine hiljada NATO vojnika su okupirale teritoriju Kosova. Sam pojam nezavisnosti novonastalih država na tlu bivše Jugoslavije je u najmanju ruku smiješan. Svaka od bivših republika i pokrajina je imala daleko veće ovlasti u SFRJ nego što ih ima danas. Ko ne vjeruje neka istraži. U slučaju Kosova treba imati na umu mnogo toga. Albansko stanovništvo koje je do kraja drugog svjetskog rata na Kosovu činilo otprilike polovinu populacije nije bilo spremno za život u zajedničkoj državi. Oni su jedini narod koji je desetak godina po završetku II svj. rata digao oružanu pobunu protiv SFRJ. Tadašnje jugoslovenske vlasti su izlaz iz krize tražile na jedini ispravan način. Dali su autonomiju teritoriji koja je nije imala, trudile se da ulažu što više sredstava u pokretanje privrede, zaposlile, opismenile najširi krug ljudi i osposobile ih za život u modernom društvu uprkos masovnom protivljenju lokalnog stanovništva da se školuju ženska djeca. Drugim riječima učinile su sve da se ti ljudi osjećaju kao svoji na svome te da po prvi put sami odlučuju o svojoj sudbini. U međuvremenu su hiljade ljudi bježeći od terora Enver Hodže u Albaniji prebjegle u Jugoslaviju koja ih je primila i dala im status kakav imaju svi građani. Međutim ni to nije bilo dovoljno. Ostaje činjenica da su Albanci uživali sva prava kao i ostali stanovnici SFRJ (škole, fakulteti i sve institucije dvojezične). Može li neko danas zamisliti da Srbi u Hrvatskoj ili Hrvati u Srbiji imaju takav status? Ni u ludilu. Miloševićev režim je kosovsku situaciju pokušao «riješiti» na potpuno drugačiji način; ukidanjem autonomije i samim tim mnogih prava, uvođenjem policijskog časa za Albance, golom silom i represijom. To je samo dovelo do ponovnog oružanog ustanka, ali u, za ustanike, mnogo povoljnijem trenutku. Ustanak se pokušao ugasiti silom, zločinima i protjerivanjem, što je dalo odličan povod NATO paktu da mimo odluka UN-a po prvi put u istoriji napadne jednu suverenu državu na teritoriji Evrope. Poslije višemjesečnog NATO bombardovanja, uglavnom, civilnih ciljeva VJ je podvila rep i povukla se s Kosova. Od '99. Srbija nema nikakvu kontrolu nad Kosovom. Jesu li srbijanske vlasti potpisale sporazum o povlačenju, a jesu li još puno prije toga Srbi prodavali zemlju i imanja Albancima po cijenama daleko višim od tržišnih? Jesu. Pa šta sad hoće? Mislim da je otcjepljenje Kosova jedino rješenje, samo ne znam šta će biti sa nealbanskim stanovništvom, ništa dobro u svakom slučaju. Dodaću još samo to da me do suza nasmijavaju priče o duplim standardima (standardi su jasni, ko je u službi američkih interesa može raditi šta hoće i biće podržan, ko nije njegov problem), kao i priče da je Kosovo poseban slučaj koji nipošto nema veze sa bezbroj istih/sličnih u svijetu. Može li iko normalan reći da Sjeverna Irska ne zaslužuje nezavisnost? Kako objasniti Srbima u BiH da Republika Srpska nema pravo na otcjepljenje, a Kosovo ima? U čemu je razlika? I jedno i drugo su nastali zahvaljujući nasilju i etničkom čišćenju i jedni i drugi žele «nezavisnost». Malo sam odužio sa pričom o Kosovu, ali samo zato jer danima čitam i slušam vrlo jednostrane reakcije. Stvari, kao i obično, nisu crno-bijele, ali nije popularno biti otvoren, rizikuješ da te proglase politički nekorektnim. Moram priznati da se u meni povremeno javi zlobni smijeh kad pomislim na kosovski mit (još uvijek toliko prisutan u životu i svijesti prosječnog Srbina) i kosovsku nezavisnost.

Da budem iskren više me stvarno nije briga ni za Srbiju ni za Kosovo. Niko od njih ne jebe svoj narod, već isključivo svoje interese, ali zato itekako jebu narod u BiH koja ionako počiva na staklenim nožicama. Svaki prdež na Balkanu je incident u Bosni i Hercegovini. Ludaci ponovo «srbuju» kao i '91. i muka mi je od onoga što gledam u svom gradu, revival četništva i najprimitivnije retorike. Siguran sam da BiH proživljava najgore trenutke od kraja rata. Za one koji ne znaju BiH se sastoji od dva «entiteta»- Republika Srpska (RS) i Federacija BiH (FBiH). FBiH čine deset nacionalno određenih kantona. Na sve to imamo i distrikt Brčko. Svaka od ovih administrativnih jedinica ima i vladu i parlament. Ukupno u BiH imamo četrnaest parlamenata i vlada (sa bezbroj ministara, zamjenika, sekretarica, službenih vozila). Ni daleko razvijenije ekonomije ne bi mogle izdržavati ovoliki aparat. A sve to skupa je nula. Kriminal i korupcija suvereno vladaju društvom, a političke partije, policija i pravosuđe su im oslonci. Narod je nacionalno podijeljen tako da nema ozbiljnih građanskih ili sindikalnih inicijativa za promjenu stanja. Otkad je tzv. nezavisni socijal-demokrata Milorad Dodik (javnost u HR ga pamti po nastupu u emisiji nedjeljom u dva na HRT) na vlasti u RS u toku je bjesomučna pljačka i rasprodaja svih resursa, a, naravno, paralelno s tim i priča o otcjepljenju RS, dizanje tenzija da se narodu skrene pažnja sa pljačke.

U suštini, ne čudi me da ljudi na sceni nisu upoznati sa situacijom u regiji. Petnaestogodišnja ispiračina mozga dnevnom politikom je dosadila svima. Volio bih da se ljudi više interesuju i istražuju i to najviše situaciju u svojoj zemlji. Npr. sumnjam da mlađa ekipa u HR zna kako su Srbima izbjeglim iz Hrvatske, na osnovu očito rasističkih zakona, oduzeta stanarska prava, a da su njihovi stanovi tokom rata prodati drugim ljudima. Ljudi ni do danas nisu povratili svoju imovinu.To se nije desilo niti u jednoj od država nastalih raspadom bivše Jugoslavije. Sva je imovina, uključujući i nosioce stanarskih prava, poslije rata u BiH, na svim stranama, bila vraćena u ekspresnom roku.

Već si tri godine za redom bio sudionik Mirovne Karavane...kakva iskustva od tuda vučeš? Gdje si osjetio najbolji feedback od strane ljudi? Gdje ti je bilo najugodnije? Naravno, ne bi bilo loše da malo kažeš i o neugodnim scenama iz Niša gdje ste se sukobili sa lokalnim nazi skinsima....

Teško je opisati mirovnu karavanu. Četrdesetak ljudi, uglavnom aktivista sa pokojim turistom putuje od Hrvatske do Makedonije i širi mirovnu poruku. Znam da zvuči kao šuplja priča, ali nije. Neki su se žalili kako nemaju dovoljno vremena za upoznavanje mjesta kroz koja prolazimo, neki opet da nema dovoljno aktivizma. Iz godine u godinu stvari se popravljaju. Mislim da je zadnja bila i najbolje organizovana. Npr. dok je hrana na prvoj karavani kupovana i dijeljena ljudima na ulici, na zadnjoj je u svakom gradu skupljena na pijaci. Dok smo prve godine morali plaćati spavanje prošle godine smo u svakom gradu imali besplatan smještaj. Iz godine u godinu se radi sve više promotivnih materijala koji su s vremenom sve bolji. Dok smo u početku obilazili centre i veće gradove jer je jedino tamo bilo moguće nešto organizovati, sada obilazimo manje sredine, a same aktivnosti imaju puno jači efekat. Mislim da je karavana prvoklasno životno iskustvo i preporučujem je svima, posebno mladima. Znam da povremeno izgleda konfuzno, čak i da se može činiti da je svima jedini cilj napijanje i rokanje, ali istovremeno se dešava da se bitne odluke donose direktnom demokratijom na licu mjesta, da se radi puno dobrih stvari, da se ekipa u lokalnim sredinama gura da i sama pokreće mirovne inicijative. Činjenica je i da su tokom ove tri godine među ekipom uspostavljeni prisni odnosi koji za rezultat često imaju zajedničke akcije. Da mirovna karavana ima efekta između ostalog pokazuju i incidenti te medijska pažnja koja dolazi s njima. Prošle godine su na koncert organizovan u sklopu karavane u Nišu upali naci skinsi iz organizacije Krv i čast koji su odmah počeli psovati sve što im nije po volji i šutati ljude nogama. Svaki od ćelavih mrcina je u džepovima nosio prazne flaše namjenjene razbijanju naših glava. Ono čemu se nisu nadali je samoorganizovana ekipa koja je spremna da se brani. Sve se desilo munjevitom brzinom. Dok su oni ulazili u klub nekolicina nas je krenula za njima i tu je puklo. U roku par minuta oni su već bježali glavom bez obzira uz povike «bežimo pobiće nas», čak pridržavali jedan dugog kao ranjenike. I zaista su dobili šta su tražili, pojedinci i brutalno. Želim pohvaliti inicijativu, hrabro i odlučno držanje ekipe iz Beograda, Mostara, Opatije... I pretprošle godine smo imali problema, tada u Prištini. Iako je cijeli dan sa lokalnim ljudima bio zakon, u toku noći je neko nožem u leđa, bez ikakvog razloga (osim ako je pričati naš jezik dovoljan razlog) zbo našeg druga iz Šibenika. Moram sebi i ostalima uputiti ozbiljnu zamjerku što nismo digli frku oko toga. A nismo samo zato jer je u pitanju rovito Kosovo. Ovo su mi bili najneugodniji trenuci. Ugodnih je bilo puno više. Ponajbolji feedback, po mom mišljenju, smo imali u Skoplju jer smo došli u pravom trenutku za širenje antiratne poruke. Uopšteno govoreći u manjim sredinama prolazimo bolje, a u većim ostajemo neprimjećeni.

Moram to reći, ali mislim da ste po meni trenutno jedan od rijetkih bendova na Balkanu koji se skroz posvetio toj nekakvoj političkoj priči u svojim textovima. Dojma sam da se u zadnjih par godina jako puno prate trendovi sa zapada, ali vi nekako ostajete svoji...pretpostavljam da si ti glavni krivac za textove, no zanima me koliko su i ostali članovi u bendu iskreni u svemu i da li stoje iza toga što pjevaš/te? Na kraju krajeva, ne tako davno ste imali par promjena u bendu, otišli su Sina i Iva...koliko su te promjene utjecale na rad i samu aktivnost benda...?

Ne znam šta da ti kažem. Naše pjesme smo mi sami. Kad smo počinjali sa emigracijom nije nam padalo na pamet da se stilski određujemo kao sviraćemo Oi! ili Crust ili bilo šta drugo. Naravno, zbog stava smo znali da će to biti nekakav punk, ali da pratimo trendove ili da sviramo muziku da bi nas

zgotivili ljudi na sceni, to nikako. Da se razumijemo, nismo mi sad nešto posebno, ali to smo šta smo. Za mene je svaka pjesma jedna emocija, a emocije nisu uvijek iste, tako da ni pjesme ne mogu biti ograničene na jednu formu. Dobro je što pitaš za iskrenost. Kao što sam rekao na početku, ovdje ima jako malo pankera, a još manje anarhista. Svaki bend koji sklopimo je nekakav kompromis, samo da bi uopšte svirali. Znam sigurno da Oljac i ja stojimo iza ovih tekstova, znam da i Mića (muzičar kom ni tezga nije strana), na svoj način stoji iza toga. Meni je bitno da su u bendu dobri ljudi koji ne mrze druge i drugačije. Postava se mjenjala nekoliko puta. Svakom promjenom nešto dobiješ, a nešto izgubiš. Moram priznati da smo odlaskom Ive i Sine puno više dobili nego izgubili. Oni stvarno nisu u ovoj priči ni najmanje. Često su zahtijevali poseban tretman. Ako nama koji imamo preko trideset godina nije teško putovati, čekati, spavati na podu, redovno dolaziti na probe u Banjaluku iz Prijedora i Gradiške, a njima koji su iz Banjaluke i stanuju pedesetak metara od vježbaonice je teško dolaziti, onda tu nešto ne štima. U jednom trenutku su potpuno izgubili motivaciju i napustili bend. Ostali smo u korektnim odnosima. Njihovim odlaskom smo izgubili vrijeme na uvježbavanje pjesama s Rujom, ali smo dobili neuporedivo bolju svirku i odnose u bendu. Na žalost i on je prestao svirati, nadam se da će se (kleo)Patrick uklopiti, ali teško je reći poslije jedne probe.

Spomenuo sam na početku Otočac, a dan prije ste odradili i Knin. Iskreno, gledajući iz perspektive nekakve pank scene u HR to su veoma neobična mjesta za svirati jer tamo zapravo ni ne postoji nekakva scena, a niti neki kontakti....kako uopće dogovarate koncerte? Koji profil ljudi dolazi na te koncerte? Pitam to iz razloga sto mnogi pank bendovi vjerovatno ni ne bi odradili svirke u tim mjestima upravo zbog mnogih predrasuda koja postoje...ma zapravo, neka pitanje bude, da li vas ljudi zovu u te gradove zbog toga sto se bavite socijalnom tematikom u svojim textovima ili su neki drugi razlozi?

Često imam dojam je «scena» sama sebi dovoljna, da mnogi sviraju da bi impresionirali ekipu unutar «scene», što je, po mom mišljenju skroz pogrešan motiv. Jedan od tripova koje imam je posmatranje ljudi i njihovog ponašanja. Tako sam više puta primjetio da se pojedinci u uskom krugu istomišljenika (sigurnom okruženju) ponašaju razmetljivo, galame, iznose radikalne stavove, a na ulici, u svakodnevnom kontaktu sa okolinom, su manji od makova zrna. Budi ono što jesi, ali budi. Lično puno više volim svirati u manjim mjestima, pogotovo mjestima u kojima nikad nismo svirali. To je nekakav izazov. Prvo ljudi su u mnogo manjoj mjeri pozeri, a mnogo su pristupačniji i otvoreniji u razgovoru jer nemaju nekakv status (u društvu ili na sceni) na koji moraju paziti. Drugo, ja svojim životom stojim iza svakog stiha svake naše pjesme, a te pjesme volim tako da mi je jednako drago i ugodno nastupati u bilo kom gradu, pred bilo kojom ekipom. Koncert u Kninu nam je sigurno bio jedan od najboljih otkad sviramo. Prostor je bio pun, ekipa skoro sva ispod osamnaest godina, ali svi plešu, svi su pozitivni iako vjerovatno niko nije čuo za nas. U čemu je fazon? Mislim da ljudi prepoznaju iskrenost u nastupu, pjesmama, u priči između pjesama. U svakom od tih gradova pa i Otočcu (gdje nas je dočekala slika Ante Gotovine) mi smo ispričali šta imamo i dali sve od sebe. Poslije svirke smo se družili sa ekipom, mnogi su nam se javili u prijatelje na myspace i preko nas će doći u kontakt sa puno dobrih ljudi, puno dobrih ideja. Za mene je to puno više punk i anarcho od svirki na već uhodanim mjestima za već uhodanu ekipu. I to naravno ima svoju draž, kad ekipa zna tekstove, uzima mikrofon, super je stage diving i ostalo. Nisam siguran zašto nas ljudi zovu na koncerte. Čovjek iz Otočca nas je zvao nekoliko puta, a kad već idemo tamo daj da još negdje u blizini odsviramo pa smo zvali i raspitivali se te na kraju dobili kontakt u Kninu, klub A3. Jug, čovjek koji vodi A3, je na myspaceu poslušao pjesme i pozvao nas. Uglavnom ko god nas zove jasno mu je o čemu se tu radi, kakav smo mi bend. Ako ode na naš sajt jasno mu je ko smo, na myspace isto, pročita tekstove sve je još jasnije. Potpuno si u pravu kad kažeš da na sceni postoje predrasude (iako bi cijela priča u suštini trebala biti borba protiv predrasuda). Znam ljude koji organizuju koncerte isključivo crust bendovima, ekipu koja neće otići na koncert ako nije crust ili grind. Pogledaj samo ekipu koja se bori protiv uniformisanosti društva, zalaže za individualne slobode, skoro svi izgledaju i oblače se isto. Imaju iste frizure. Gdje je tu individualnost? Na žalost na «sceni» je prisutna jednaka količina predrasuda kao i u društvu, samo je usmjerena u drugom pravcu. Kad razmisliš, običan čovjek u Kninu će rado organizovati koncert angažovanom punk bendu iz Prijedora, a cruster u Beogradu neće. Koga ćeš više poštovati? Da se razumijemo, ja nemam ništa protiv crustera niti bilo koga drugog na sceni, poenta ove priče je da svuda ima dobrih i loših ljudi, ali kako otkriti tolike dobre ljude ako nismo spremni «rizikovati».

mozes li malo opsirnije prokomentirati jos jedne nedavne neugodne događaje na koncertu u Banja Luci? Opet sranja sa fašistima pa reci sta je tocno bilo i kako se odvijala situacija?

Otprilike ovako je bilo. Mlađa punk ekipa iz Banjaluke je organizovala svirku zbog promocije fanzina Baterflaj. To je prvi BL zin u zadnjih pet godina. Nastupali su gradski OI! i street punk bendovi među kojima imam i nekih dobrih prijatelja. Jedini bend koji nije bio iz Banjaluke su bili Možda bolje iz Donjeg Vakufa (iz "drugog entiteta"). Kako u vakufu imamo jako puno raje Oljac i ja smo došli da ih podržimo iako nam se nije pretjerano išlo jer smo dan prije organizovali "Grubo buđenje" fest u Prijedoru i cijelu noć nosili i pakovali opremu. Za vrijeme koncerta mi uopšte nismo ulazili u prostor već pričali i pili sa ekipom ispred. U jednom trenutku smo vidjeli grupu od desetak ćelavaca kako dolazi i sjeda u obližnju kafanu. Pokazao sam ih ekipi iz Vakufa i upozorio da se trebaju pripaziti. Možda bolje su uskoro pošli da sviraju, a mi smo ušli u prostor i naravno opet sreli poznate ljude i zapričali se. U jednom trenutku vidimo pjevača kako istrčava van, iz glave mu šiklja krv kao vodoskok, za njim istrčava obezbjeđenje i ćelavci. Ja sam uhvatio lika iz obezbjeđenja i pokazao mu ko je krivac, a on mi je odgovorio bukvalno "Boli me kurac zovite muriju". Ćelavci su se razbježali. Murija je došla i postalo je jasno ad ekipa neće da kaže ko je to uradio iako svi dobro znaju ime i prezime tog debila. Onda sam otišao i očitao nimalo prijatnu lekciju organizatorima i prozvao ih pa je jedan od njih otišao i prijavio "vođu", a ja sam kasnije uhvatio drota i ispitao da li znaju ko je . On mi je rekao ime i prezime lika i ja sam potvrdio da je on u pitanju. Od slijedećeg dana sam se potrudio da okrenem oi punk ekipu protiv njih, navijače i sve ostale. Mogu i reći da su svi jedva dočekali da se potuno distanciraju od njih. pao je i dogovor da ih se više ne pušta na koncerte. doduše mi ih na certe koje smo organizovali nikad nismo ni puštali. A lešinari navijači Borca iz Banjaluke su ih već otjerali sa tribina. A nisu ni ni puno bolji. Ipak meni je najvažnije da su se prvi put svi jasno distancirali od njih.

da li se u Prijedoru i Banja Luci skroz smirila priča oko nezavisnosti Kosova? Pretpostavljam da je, ali nije li sada atmosfera opet na nekim počecima kao i za vrijeme rata, jer eto, desilo se to sranje sa fašistima o kojima si rekao u prošlom pitanju...?

Ne znam šta da ti kažem. S jedne strane priča se skroz smirila i poslije tih prvih protesta sve se smirilo kao da Kosova nikad nije ni bilo. To mi je jako drago. Pokazalo se isto tako da gomili ekipe i nije do "Srbovanja". Ono što nije dobro je da, među inače sasvim normalnim ljudima, postoji nekakva povećana doza "patriotizma", jako izražen osjećaj gubitka i potpune uvjerenosti u ispravnost vlastitih stavova. To je sad već neki duboko ukorijenjeni, društveno prihvatljivi nacionalizam, koji je, po mom mišljenju, dugoročno daleko opasniji od onog primitivnog, nasilničkog.

internet? Sigurno jedna od boljih stvari koje su se dogodile pank priči. laksi dogovori, jednostavnija i brza komunikacija. s druge strane, ne mislis li da je internet za sobom povukao i neke losije stvari poput npr. foruma, myspace-a i slicnog? da li su takve stvari uopce potrebne pank kontrakulturi jer ponekad se bas zamislim kako nas te stvari koce i samo stvaraju dodatni razdor. cak mislim da mozemo povuci paralelu s unifromiranim drustvom, individualizmom koje si spomenuo jer na kraju krajeva dosta ekipe se prepusta carima (lose i zatupljujuce) komunikacije preko foruma i myspace-a. Mislis li da je najbolje sve to ignorirati ili dati jasnu kritiku prema cijeloj toj prici?

Na dobar si način postavio pitanje. Internet jeste omogućio da DIY punk scena međusobno komunicira jednostavnije, neposrednije i jeftinije nego ikad. Da širi svoja izdanja u najudaljenije krajeve svijeta. Muzička industrija je u panici što ne može tek tako zarađivati milione na prodaji diskova kao nekad. To su dobre strane. Loših strana ima jako puno. Meni lično najviše smeta to što gomila ekipe gaji neke iluzije o vlastitom aktivizmu, a ustvari se prepucaju po nekakvim forumima u jako uskom krugu ljudi. Taj "aktivizam" nema nikakve veze sa stvarnim životom i stvarnim ljudima i nikakav utjecaj na društvena gibanja.. Nikad ne smijemo zaboraviti da namanje tri četvrtine ljudi ne koristi internet. Jednako tako ljudi gaje iluzije da preko spejsa ili fejsbuka imaju nekakav društveni život. Dok stvarni život prolazi, oni sjede kući i tipkaju. Neću reći ništa novo kad kažem da je to još samo jedan korak ka otuđenju ljudi u modernom društvu i da internet predstavlja savršen sistem kontorle i tupi aktivističku ili "revolucionarnu" oštricu mnogih. Ipak, mislim da je najgore od svega ignorisati mogućnosti koje pruža i izolovati se od ostatka društva. Treba ga pokušati koristiti kao alat, znati mjeru, i znati koje se stvari dogovaraju preko neta, a koje u četiri oka...

Kontakt: <u>**unutrasnjaemigracija@gmail.com**</u>

pank putovanje Prijedor – Banja Luka – Beograd - Zagreb

by Branko

Priču oko toga da bi trebali ići do Beograda Leki i ja tjeramo već dugo vremena, u smislu da bi on svakih par mjeseci rekao „ej branko mogli bi ići do Beograda“ a ja kažem „dada, mogli bi“. No nakon šta su Batarelo i Romana, a bome i Bati i Pjer prošli pola Evrope, a Leki je već 2 puta bio u Beogradu, izrevoltiran dajem raditi putovnicu tako da bi negdje oko katoličkog Božića mogli krenuti na taj put. Skupljanje para i te fore prošlo je bez nekih većih problema i dok se po ostatku Hrvatske panično sijeku borovi, kupuju pokloni, na Srdočima i Škurinju vlada drugačije uzbuđenje, dolazi dan našega polaska. Dolazi i do izmjene rute, tako da ćemo prije Beograda ići do Prijedora. Moja mama je pokazala dobru volju i rano ujutro nas odbacuje do naplatnih kučica Grobnik pored Rijeke. BRANKO

PETAK: Ovdje bih htio reći kako me stopanje sa Lekijem zna izbaciti iz takta, to jest znam popizditi toliko da mi dođe da ga ubijem. Ka prvo, nema skoro nikakve komunikacije, uvijek je slušao neku muziku ili čitao fanzine i jedino šta bi mi govorio bi bilo u stilu „retardu izdebilizirani kako to stopaš“ ili „šta me gledaš glupane“ a kao drugo, najčešće nismo imali sreće pa bi nervoza bila još gora. No ovaj put nismo imali tih problema, već nakon desetak minuta, staje nam auto i tip govori „borna, jesi li to ti“, kao jesam, i ulazimo, a ono neki kolega od mame. Dobar auto, dobar stop, prolazimo kroz Gorski kotar, sve bijelo ko nas, ono idila, temperatura je u jednome trenu bila -18° C, pa nam je bilo a u kurac, kako je tek onda u Bosni. U Zagreb stižemo bez problema, osim šta je taj čovjek laganini dosadan, a još je i kao neki znanstvenik, pa me laganini ubio sa spikom, a tebe Leki? U Zagrebu smo prvo morali ići do glavnog kolodvora po neki parfem za Jelenu, a onda dalje prema Ivanjoj Reki, standardnome plejsu za odlaske prema istoku. Kad mi je Leki prije puta bio spomenuo taj parfem, reakcija je bila ono a jebote, kome sad treba neki retardirani parfem ☺ ali pošto nam stvarno nije bio nikakav problem, a još smo i za trud dobili kasnije litru vina, sve ostaje samo na pank zajebanciji hehe. Dolazimo na Kvatrić, u dučić odlazimo po pivkana i hvatamo autobus za do naplatnih. Dolazmo na željenu stanicu, i preko nekog polja, koje je u stvari bila neka zaleđena bara, pa još par minuta po cesti stižemo na plejs. Prvo pada nikad bolja marendica, šatro, jedva sam sažvako neki suhi kuh i malo sejtana i tofua, i krećemo stopat. Bio sam malo skeptičan kako će to ići, ali nekako smo oba dvojica bili dobro raspoloženi i stalno je bila spika kao, ma sve će biti bez beda i sve tome slično, i stvarno već nakon 15ak minuta staje nam neki ono raspad kar, mama, tata i kćerkica i voze nas u autu sve do Jasenovca. Sve onako opušteno skroz, jedino imam osjećaj da se mala kćerkica malo prestrašila kad sam sjeo pored nje, doslovce duplo veći onako, a još Leki sa svojim pogledom smrti.... Puštaju nas na nekom mjestu ispred neke firme, onako, treš krajolik, a na livadici ispred jaslice, isusek, josip, marija i sva neka svijetla, kako lijepo, baš moraš imati poštovanja prema tim religijskim osjećajima, haha, koja debilana, dragi kršćani, nema boga, nema djeda mraza. Prije mi je bila priča, kao, nema veze ako neko vjeruje, to je sve njegova stvar, i sve slična hipijana, a danas mi je to organski nepodnošljivo. Isto vrijedi za sve te buda, hari mata hari, sektaške igrače. Uglavnom, za sada sve ide jebeno, a tako se i nastavlja, staje nam neki gospodin, Leki na stražnjem sjedalu,a ja suvozač, prođemo zavoj, a ono ispred nas onaj spomenik za Jasenovac, ne bih znao ni ime ni autora, ali ipak ono, antifa ☺. Tada kreće lik sa pričom, „htjeli smo ovo srušit za vrijeme rata, ali nam nisu dali“, „moram imat pištolj ispod guzice da ne bi neki metak doletio“ i slično, a ja ono, gdje si baš mene našao. Prolazili kroz neka sela gdje smo dobili brz pregled koje su kuće hrvatske, a koje srpske, ali sve onako kroz smijeh, psihopatski. Ali kada smo mu mi rekli da putujemo za Srbiju, sve ono kul, mržnja mu je usmjerena na nekadašnje komšije, bolesna spika, zar ne? Ustaša nas vodi svojoj kući, upadamo dok žena kuha ručak, i skoro smo se izvrnuli smrada, to nije bilo meso, ko da je govna kuhala, ali ustaša upada sa pitanjem „šta pijete dečki“ a to je ono šta se cijeni na kraju krajeva. I on to razumije, tako da dobivamo srpsko pivo [(zaboravio sam koje), Apatinsko brankec – op. L] , interesantno kako želja sa pićem i niske cijene djeluju jače od nacionalnog zanosa. U kući se osjeti tko je gazda, tako da on kaže, „ženo, moramo po lijekove u bosnu, pa ćemo tamo i ručat“ i to se i dogodilo, tako da nam je taj prelaz preko granice super prošao. Tada je Leki lijepo primijetio, kako je žena smireno reagirala na to da je u biti bezveze kuhala ručak, u modernim gradskim obiteljima bi to bio uvod u žešću svađu, a ovdje se to nije ni spomenulo.....

Prelazak preko granice, bez problema, i nikako ne mogu povezati, tu neku opuštenost i ljubaznost tih ljudi, sa klanjem i uništavanjem od prije par godina. Jebiga. Puštaju nas u Dubici, i tu ni pet ni šest, već ravno u neki kafić, da popijemo par pivkana, kao ima se para, šta mi je bilo presmiješno, jer takve stvari u Hrvatskoj nikad ne bi napravio, ma koliko hladno bilo vani. Pijemo pive, i rapravljamo o nekim žešćim temama, već je počeo padati mrak kada stopamo, ali opet naše dobro raspoloženje tjera sile svemira da se poklopi pravi trenutak i doslovce prvi auto nam staje. Unutra neki dečko, ovaj put smo Leki i ja zamijenili pozicije, tako da je on bio zadužen za priču. A priča je bila, „koje je danas sranje- dok je bila juga bilo je najbolje“ + analiza trenutne političke situacije. Put je prošao brzo, i u Prijedoru nas dočekuju Robi i Oljac. Pozdravi ili tek upoznavanja, više varijanti srdačnih pank situacija, pa laganini pješke do Robija kod kojeg smo trebali spavati. Taj dio gdje je njegova kuća je kao neko predgrađe, srećom ne predaleko jer bilo poprilično hladno, tako da stižemo brzo i odmah pada neka večerica, juha, sejta, tofu. Padaju bome i neke pivice i gicice, upoznavanje sa još jednim dečkom kojem sam nažalost zaboravio ime, sve u svemu, super druženje i tako to. Tada pada neki dogovor da idemo popiti neke pive do grada, šta se meni najprije nije baš svidjelo pa sam kao trebao ostati kući doma, ali onda sam skužio da sam jadan, tako da se u punoj postavi spuštamo do centra. Tu su se svi a posebno Robi iskazali kao jebeni vodiči, šta znači, jako brzo hodanje i puno političke priče o lokalnim problemima, koji su puni tragikomičnih situacija, preočitih laži i prevara, ukratko.. totalni potop. Meni najintersantnije bilo kada samo čamili pored Sane, tamo je kao neki restoran, meni izgleda slično kao tu restorani na Jadranu uz more. Samo šta te restorane pamtim po nekoj treš svirci sa sintića, hrpetinom ljudi koje jedu sladoled i sve tome slično, a ovo je totalna pustoš, jedino su vani još stolovi postavljeni bez obzira šta je 12. mjesec i šta je temperatura bila sigurno ispod minus 10. Neka onako tužna i čudna atmosfera, skoro da sam mogao zamislit ljude kako ispijajaju kavice i sve tome slične debilane, ali kao da je to neki drugi život od prije brdo godina. Prebolesno. Nakon rijeke Sane odlazimo se još malo gubiti po gradu, do nekog plejsa gdje se skuplja svakakva ekipa, ali sa nekim alternativnim momentom. Pijemo pive, bome nam je dobro išlo, i pričamo o svemu i svačemu, i nakon nekog vremena kupimo se doma na spavanje. I tako je prošao prvi dan ☺.

SUBOTA: Buđenje je koliko se sjećam prošlo bez beda, uvijek se gušt probuditi pored Lekijeve natečene face, pošto je on čim otvori okice odmah euforičan i sretan. Malo smo kljucali, zapalili neke gicice, sve u skroz opuštenome tonu, i nešto pojeli malo ako se dobro sjećam. Tada je bio trenutak da odemo do Sineta (ispravi me Leki ako griješim) da provjerimo mejl, javimo se malo Rijeci, i zapišemo koje sve pank obaveze u Beogradu moramo ispunit. Lagano pješačenje nazad ka Robiju, i ponovno na put. Plan je da idemo vlakom do Banja Lukegdje je navečer svirala Unutrašnja Emigracija na nekoj gitarijadi. Tu su se Robi i Oljac opet iskazali kao domaćini, više se ne sjećam najbolje, imali su neke kombare sa kondukterom tako da smo mi prošli za stvarno malenu cijenu karte ako smo uopće išta i platili. U kupeu nas se već nakupilo 5,6 ludih panksa, svi dignute irokeze, izrezane face, put je prošao klasično, istukli smo konduktera, porazbijali neka stakla i dok trepneš, silazimo u Banja Luci. Tu se vesela ekipica raspala jer smo nas četvorica nastavili put pješke.a zbog opreme drugi dio je sjeo na bAs. Gig se održavao u nekom plejsu popriličnо daleko od kolodvora i štanda na kojem je neki tip prodavao četničko znamenje, no opet smo dobili dobar i iscrpan izvještaj prijevara i laži, ukratko, tranzicija na bosanski način. Robi je opet obarao rekorde u brzini hodanja, stali smo na gicici u jednom kul parku i došli do plejsa, gdje je ekipa cugala i već motala nove gicice. Jebote, kad malo razmislim, baš je palo puno gicica tih dana. Tu smo pričali malo sa ljudima, pucali od smijeha, uživali u životu, svi znate kako to već ide. Nakon nekog vremena platili upad, mada nam se probao srediti upad, bila je spika kao, „ mi, leki i branko, došli smo iz hrvatske pa imamo para“ , tako da smo uletili unutra u plejs. Sasvim kul prostor, lijepi šank, okej wc, sa dosta viskokim cijenama pića koliko sam skužio, ali ko što rekoh, nije bio bed ☺. Tek smo drugi dan skužil da smo u biti dosta para potrošili, a li šta da vam kažem, samo jednom se živi. Uglavom, tu smo ja i Leki solo čamili na šanku i zentarili uokolo ekipu, komentirali u stilu „e snimi ovoga“ e „ vidi ovo“ i cerekali se ko dva debila. Te večeri su nam pažnju najviše privukli neki šabani sa Blood an Honour majicama, ali su bili skulirani. Na moment sam se bio malo iscimao jer je njih 5,6 sjedilo na putu do wca,

ali osim nekog mrkog zentarenja ništa se nije bitno dogodilo. I tako, čamimo ja i leki, deremo po tim pivama bez beda, malo rakijice da presječemo pa ponovo hehe. Od koncerta bih osim Unutrašnje jasno, izdvojio dva metal benda. Mada nije moja muzika stvarno su odlični instrumentalisti, šatro hehe. Jedni su bili neki power metal sa hitom „ braćo po metalu" a druge sam zapamtio jer su imali one doktorske maske i kape od djeda mraza. No ja i Leki smo čekali Unutrašnju i stvarno nisu razočarali, okej gig, mada su mi bili bolji u Rijeci. Bacale su se milijarde dinara u publiku ali za ozbiljno, sa nikad većim hitom Štrajk polako se približavao kraj večeri. Istina palo je još pivica i gicica, a bome i malo vina, čamili smo sa ekipom, sve dok se nismo potrpali u neki kombi i sve skupa nas prebacio do plejsa za spavanje. Tamo se još dugo pričalo, cugalo, a pale su i neke gicice, pa mogu reć da nisam zaspao nego sam se srušio i tako je završio i drugi dan.

NEDJELJA: Argh, kakvo jutro, sjebano, ali srećom nije ljeto pa mi se ne cijedi onaj odvratni znoj preko face, a i nisam toliko žedan. Polako se svi bude, i ono, vrijeme je za polazak, padaju zagrljaji, suze u očima, i sve u tome tonu, hvatamo neki bas za do autobusnog kolodvora gdje ćemo opet hvatati bas koji će nas odvesti do mjesta za stop koje nam je preporučila ekipa. I tako, evo nas, čekamo na tom mjestu, odmah poslije nekog mosta, i ono ne znamo šta bi sami sa sobom, a ruke hladne, ne možeš ni cigaretu zamotati. Još sam imao Zippo koji mi je Bogi kupio kao za Novu godinu, koji se jadan cijeli zaledio tako da sam dok bi ga zapalio sastrugo pol kože sa palca. I tako, stopamo mi, pričamo malo jel, šta bi drugo, i skužimo da je već prošlo dosta vremena, pa se selimo na drugi plejs, barem 100 metara udaljen od ovoga, čisto radi psihologije. I na tom plejsu je podjednako hladno, tako da nije bila neka uživancija, po mojoj procjeni je bila neka desetka (gad i džinovski) ispod nule, i onda čudo. Staje neki čovjek i ide direkt za Beograd, nikad bolji ubod, Leki kao suvozač a ja na predjedničkom mjestu. Put mi je u potpunoj magli pa ono, ako se Leki želi nadovezati, sada je trenutak, jer mi je glava padala cijelo vrijeme. Sjećam se jedino stajanja u nekom sik dućančiću gdje smo kupili kao neki smoki i sok, tek toliko da malo napunimo pank želučiće, i kad ono, u jebote evo nas u Beogradu. Tad su već počele spike, kao, kako veliki grad, pogledaj koliki je to grad, i sl. koje su se konstantno provlačile cijelo vrijeme dok smo bili u Beogradu. Čovjek nas pustio na nekome plejsu, a ti je proradila Lekijeva orijentacija i kroz par minuta šetuckamo se po Knez Mihajlovoj. Tu mi je Leki reko da je netko izjavio kako je Knez Mihajlova na momente šira od riječkoga Korza, pa se razvila žustra rasprava, no pošto smo Leki i ja obadvojica imali isto mišljenje (da je Korzo očigledno širi) a falio nam je netko ko bi branio boje Knez Mihajlove, potrajala je veoma kratko vrijeme. Dolazimo na taj neki kao trg, gdje se nalazimo sa Nikolom. Opet zagrljaji, hardcore, friendship and unity, hvatamo bas, ono brutalna gužva, i probijamo se nekako do Karaburme, to jest do vOlkanovog i nixovog plejsa, gdje pada neka večerica, laganini pričica o koječemu i gledanje nekog tva. Prošlo je tako par sati dok nismo krenuli do Tanjice i Djoleta, da popijemo par pivkana, da malo popričamo, a ustalom da se i upoznamo jebote pošto ja još nisam bio u ovim krajevima. I tako hvatamo autobus za Dušanovac, po gradu tražimo frke, i nabrijavamo se na Delije, Grobare a bome i na navijače Rada. Nemamo sreće i ne susrećemo nikoga od spomenutih, tako da se nakon jedno pola čuke vožnje zaustavljamo ispred kučice za koju nisam ni slutio da će biti naš glavni plejs sljedećih nekoliko dana. Sada padaju samo takvi zagrljaji, i razgovor se rasplamsao, dok je Nikola ubijao na tisuće vanzemaljaca i zadovoljavao svoje niske strasti ovisnika o igricima. Padale su i gajbe pive, Jelen je odradio svoje, tako da smo do našeg polaska nazad do Nixa i vOlkana, koji je bio oko 4 ujutro, bili poprilično baj baj. Znači, opet ista priča, basom do Karaburme i rušenje u krevet.

Evo ovdje polako priča počinje zapinjat, unatoč razgovoru sa Lekijem da pokušamo rekonstruirati kako je prošao koji dan, to se pokazalo totalno bezuspješno tako da sve šta se iduće događalo može biti kronološki krivo poredano, i neće biti raspodjeljeno po danima, jebiga, ali ono, ko da je bitno.......

Znači buđenje ujutro, jasno sjebani i te fore, i trebalo je početi izvršavati naše pank obaveze, znači početi se cimati da se nađemo sa Popom, da pokupimo last Breathove nove, kako doći do Novog Sada itd. Najveće je enigma bila i ostala djevojka koju smo prozvalo NGO Milica, jer nitko živ od ekipe iz Bga nije znao tko je ta osoba. Tada su obično padali komentari tipa „kakve nam to Penx uvaljuje kontakte" jer nam je voljni moment bio na minimumu, čak i za pank obaveze a kamoli za neke tamo NGO Milice. Tako da smo uglavnom kljucali, Nikola i Voikan su imali svojih obaveza, a brijem da smo ih i poprilično iscrpili sa svojim stavom, „ne znamo sta bi sami sa sobom" jer nismo imali ništa isplanirano, sve je bilo ma lako ćemo.
Dan smo proveli gledajući malo TV, čitali neke zinčiće, a na kraju krajeva skuhali smo i neku večeru. Bilo je tu svačega, ali uglavnom se može reći da je to bio rižoto sa okruglicama od soje. Navečer smo se zaletili do Tanjice ,Đoleta i Tile skupa sa Nikolom kojega je oprala paranoja da nije isključio struju tj, peć pa se iskrcao na pol puta i išao provjerit situaciju. Pošto Leki ima nepogrešivu orijentaciju (osim kada se on i Batarelo gube po Zagrebu i sjedaju u sedmicu u krivom smjeru) a ni ja nisam baš za baciti, bez beda dolazimo na cilj, i onda klasika, padaju pive, rušimo se po podu, pišamo jedni po drugima i sve u tom stilu. Ne bih nastavljao dalje o tome, da ne bi bilo ko u prošlom broju Selftitleda „ vi samo brijete na pive" ili ipak bih... Dakle cugali smo do ujutro i na kraju se porušili u sobi. Opet buđenje čista klasika, znači bezvoljnost totalna, osim za odmorom, sokom od nara, i čilanjem. Malo neke fudare, i Leki i ja smo se otisnuli do grada, to jest do filozofskog faksa gdje smo se našli sa Nikolom i Vojkanom, isto čamili i čekali Popa, jer nam je to ipak bio ko neki prioritet, ma u biti nije, ali ono, to smo obadvojica najviše htjeli odradit. Ipak smo u međuvremenu uzeli hrpu nekih plamfetića i koječega, izvor Zluradi Paradi ja mislim, za 90 kuna, ali kao na đem. Gotovo pola godine kasnije, Leki je ponovno u Srbiji i vraća tih 90 kuna, bez it jednog prodanog pamfleta, ali ono, to nije ništa čudno(ubo je Vojkan dva komada, tek toliko da se zna op. L). Vrijeme gubimo na drugom katu fakultetske zgrade di su neke fine stolice za sjesti i uskoro dolazi Pop, ali zbog hrpetine ljudi oko nas (kao vidi ovu dvojicu), buke i šta ja znam čega još, vju se odgađa za neki drugi dan kada bude ipak intimnija atmosfera i tako to. Vraćamo se konačno opet na Karaburmu, gdje uživamo u Jelenu i dobrome društvu, opet se rušimo, Leki je tada imao poluđenja i počeo bacat boce i vikat „Hrvatska, Hrvatska" na šta mu je ekipa uzvratila „Srbija, Srbija" osim Đoleta koji je šutio ko pravi separatista i mene koji zbog svog sumnjivog podrijetla nisam znao na koju bi se stranu opredjelio. Ma šalim se naravno, večer je prošla ko i ostale, znači super ono, uz Parafe na repeatu, pa kako može biti loše. To je meni i Lekiju bilo ono super, kako je ta riječka scena novi val, pank, ful cijenjena u Bgu, dobro za Parafe me nije ni toliko ni čudilo, jer ono, ko ne voli Parafe, ali zato nabrijavanja na Grč su me skroz iznenadila jer mi se taj bend nije nikad činio nešto posebno.....

Mada ono, vežu me posebna sjećanja za taj bend, jer mi je to bio prvi gig ikad na kojem sam bio. Tad je bila svirka u Opatiji, protiv onih radara šta su se postavljali na Učku, svirali su Titos Bojsi, Pasi, Grč i kojekakva sranja, među ostalima i Dražen Turina Šajeta i sjećam se kad je ne znam koji bend reko kao „ kako bi bilo lijepo da su svi ljudi na svijetu pankeri". Poprilično diskutabilna izjava, ali jebeno šta ne ? Uglavnom, ta nabrijavanja su nam dobro došla jer smo par mjeseci kasnije svi skupa bili u Dvorani mladosti kada je bio onaj pank spektakl u Rijeci, pa smo i uživo pogledali i Parafe i Termite i ostalu tu ekipu i mogu reći samo, hvala majci zemlji na alkoholu koji te otupi i onda te briga šta je oko tebe hrpa debilane, i kolike se pare okreću oko hrpe debila koji su izdali pank. Ali sve u svemu dobar provod.....

Znači evo nas nazad u Beogradu, sa pivom u ruci, pušimo cigarete smotane sa rizlama koje je proizvodila još riječka tvornica papira, šta je stvarno fascinantno jer je zatvorena, već jedno...nemam pojma, stvarno brdo godina. A danas se tamo održava profiterski Hartera festival gdje najveći šupak na ovome svijetu imenom Simon Dejhala(ujedno i drži dvoranu Stereo u Rijeci, gdje se održavaju „ alternativne" svirke) svake godine diže pare. Ali ipak, prebolesno je da se te rizle još uvijek mogu nabaviti od ekipe u Crnoj Gori, to je poanta priče.
I ništa, nakon pričanja o sceni, usporedjivanja, detaljnih analiza, povukli smo se na počinak jer je sutra naporan dan u kojem se moramo ustat već oko 4 popodne, i spustit se skroz do grada da se najdemo sa Popom, a trebaju doći i Irena i Sanja, tako da ono, bit će svačega. Probudili smo se tako svježi i prpošni da smo odmah izletili iz kreveta, i sa prvim ptičicama odzviždali do grada. Tamo se našli sa Nikolom pa kasnije sa Popom, i otišli u neki kafić na

čaj (??) šta je meni bilo čudno. Ne u smislu da mi je čudno šta netko to radi, nego takve stvari inače nikad ne radim pa sam se cijeli iscimo, u nekom baru punom studenata i studentica, preko sat vremena smo pričali o koječemu, najviše neka politička priča, u biti to nam je ful dobro došlo, jer smo se onda tako spontano pripremili za vju, znali smo šta možemo očekivati, a i puno mi je draže da radimo vju sa nekim koga smo koliko toliko upoznali, nego ko neki fakin novnari. Malo smo se šetali sa Nixom po gradu, pokušali otići do tog nekog studentskog plejsa da provjerimo mejl, ali bezuspješno. I sada memorija skroz izdaje, tako da smo u momentu teleportirani nazad (pogodite di) i močimo grla sa pivkanima, onda ih opet sušimo sa cigarama, i tako ide taj magični krug pank ez fak promašene egzistencije. Šta reći, sljedeći dan je konačno bio malo aktivnije, jer osim nabrijavanja na spike, „kako sam sjeban" konačno ćemo obaviti taj vju koji ćete jasno pročitat u ovom broju. Sve se zbivalo u stanu od Nikole i Voikana, bilo je super, ono opuštena atmosfera, zakon mi je bilo da je i tu Nikola sa nama, pa je mogao pomoći, uletit ili kako to već ide. Uglavnom, vidjećete. Odlazimo i do dućana, gdje kupujemo kojekakve pizdarije, ali malo sam se iscimo, jer sam pokrao neke stvari pa mi je u glavi bilo, zamisli da me uhvate tu usred Beograda, ko nekog debila. Ali sve u svemu, opušteno je prošlo. Tako da smo imali sada i juhe, i kruha, čipsa, a bome i nekog kečapa + grožđe šta smo ga kupili par dana prije. I tako smo išli skuhati tu juhu, pa smo se Leki i ja zakačili oko toga da li treba oprati lonac ili ne. Ja sam bio za varijantu da se ne bi trebalo oprat, a Leki je taj prijedlog dočekao sa gnušanjem.... problem je rješen tako se on ustao i oprao taj lonac, šta je i bilo okej, pošto je tako nabrijan na čistoću ☺. Tako da smo taj dan proveli čitajući nove fanzine, a posebno nas je sve oduševio novi Last Breath. Navečer opet idemo na veselicu, u basu smo bili Leki, Pop i ja, sa time da je Pop profulao stanicu pa je morao pjege nazad sa Dušanovca. Kada smo došli stigla je već i Irena, i bilo je već dosta ekipe.... par puta odvrćeni Parafi, čopor Jelena već ono kida po glavi i želucu, a bilo je i neke ganje ja mislim, koja mi je već počela jako nedostajati, jer ne volim te dane pauze nikako. U ranim jutarnjim satima padanje na pod, buđenje oko trojke, čama, slušanje muzike, kojekakve rasprave, a danas ponovno na put, to jest Đole vozi do Novoga Sada, da odemo do Doce, kao pank biznis i ne samo to. Tako da predvečer krećemo, Đole, Viktor, Lekkaia i ja, po staroj cesti da ne bi plaćali cestarinu. Cesta rupa na rupi, slušamo ska i vrištimo na riječi od Judge Dreda. Put mi prolazi dosta brzo, i stižemo u NS, parkiramo se pa sa Lekijevom nepogršivom orijentacijom idemo do Doce. Usput naletavamo na neki dućan sa pločama i tamo ostajemo dosta vremena, da bi Viktor i Đole udovoljili svojoj ovisnosti za vinilom, a bome ni meni nije bilo dosadno, brdo toga interesantnog. I tako, stižemo do Doce i Suzi, slijede upoznavanja i zagrljaji, kako tko, pijemo neki čaj, gledamo malo TV, uzimamo UBR fine crvene majice, priča se o Ženevskom Dekretu......I taman kada odlazimo na vrata zvoni neki luđak. I to ne bilo kakav ludjak, stvarno velika debela nabrijana stoka od ludjaka, koji se prijeti Doci da će mu razbit zube ako još jednom čuje buku ovdje i tako dalje, ja gledam i ne vjerujem. Ali sve je prošlo okej, još malo šetnje po Novom Sadu i na put nazad. Uzimamo neke pivkane, koje jedva pijemo zbog rupa na cesti, ali nije neki preveliki bed i uskoro nas evo nazad u Begeu. Tu večer nismo cugali, nego smo čitali fanzine, raspravljali o njima, o sceni, o prijateljstvu i iskrenosti, hehe, šatro. Bila je došla konačno i Sanja, za koju nitko nikad nezna, da li je u Rijeci ili u Rumi, ili u Novom Sadu pa je to bio novi poticaj za još koju gajbu Jelena i za finu večericu šta je Tanja pripremila. I onda slijedi nabrijavanje, idemo sutra kod Kineza, gdje ima svačega, a možda i zakovica koje sam obećao donijeti Coli i Krišni da bi krenuli u biznis. Dogovor je bio da krećemo oko tri, jer smo se dogovorili već sa nekim gore kod Kineza (zaboravih kime jebiga). Jutro je bilo sa kaosom žešćim u glavi, Leki, Irena i ja, baš ono bez volje, a Sanjica nabrijana, kao idemo, ajde, na noge lagane. Jedva se skulirali i pojeli nekog predobrog namaza iz Engleske, ma čudo isto kao i onaj domaći pekmez. Ma kaos. I tada kreće put, majke mi lakše je doći iz Rijeke do Beograda negoli do tih Kineza, mijenjanje baseva, u kojima sam uspio i sok izgubiti, to jest ispao mi je a onda su ga vrata zgnječila. Poludio sam, barem jedno dvije minute sam se živcirao, i onda odjednom evo naše stanice. Tada sam tek skužio stvarno koliki je taj beograd, jer nakon pun kurac vožnje nije bio kraj gradu, nego smo došli u neki kvart i tu je ta kao robna kuća koju drže Kinezi. Prvo smo otišli u kineski restoran gdje smo podijelili porciju nekih, gljiva, algi šta ti ja znam, prvi put da jedem tu neku egzotiku. Šetali se uokolo, a ja se nabrijavao da donesem nešto doma, kao poklon iz Srbije, i sada gledam šta ću. Nemam keša baš, oću li šta kupit, neću, li la, i srećom se našo neke šlape na podu, pa sam to namijenio mami. Stari je dobio neku drvenu žlicu, a baki je ionako svejedno. Još smo u smeću našli neku rozu torbicu, a kupili smo još i neke lampice koje nisu nikad proradile tako da sam ja svoju dalje poklonio nekome. Našli smo i neke trešerske kineske kajševe sa zakovicama, koje su bile za Cokija i Krile ali još dan danas krase moje hlače, sada već par puta popravljane sa izolirkom, tako da ono, i nije neki ubod. Vraćamo se nazad u kuću di privodimo večer kraju kako treba, uz riječku novi val scenu i Jelen. Sljedeći dan je naš zadnji dan ovdje tako da, pada plan sljedeći, otići ćemo po danu da se još malo vidimo sa Nikolom i Vojkanom, onda se vraćamo nazad, za preostale pare sam pokupovao kutije cigara jer su ful jeftine(a u Srbiji nema više kupit duhana za motat koliko sam čuo, jer je to sad sve u vlasništvu velike firme, pa imaju monopol), cugamo cijelu noć do ujutro pa direkt gruvamo na stop. I bome, tako i bude, zadnji razgovori sa Nixom i Vojkanom, zadnji Jeleni na dugo vremena, i tako smo cugali do devet ujutro, padaju zagrljaji samo takvi sa cijelom ekipom i evo nas nazad na putu. Palimo do autobusnog kolodvora, totalno mrtvi, baš ono, ko da ideš do dućana preko puta zgrade a ne do Zagreba. Dolazimo do autobusnog kolodvora i pokušavamo hvatati bas za do naplatnih u Šimanovcima, ali nam to nikako ne prolazi za rukom. Mogu reći da sam ja tu kiksao jer sam baš onako smireno sjedio na nekoj klupici čamio, a Leki se cimao okolo da nas puste u autobus. Tada sam pregledao torbu i vidio da imam još nekog keša za promijenit, šta je taman dovoljno za bas do Šimanovca, ali je Leki brije kao „ne, nedam pare iz principa", „nema šanse" i tako se laganini zakačimo. No nakon još pola čuke, kaže u stilu trebali bi ipak promijenit taj keš, na šta sam ja popizdio jer smo već mogli bit na naplatnim i onda smo se posvađali a bome i podigli glasove tako da ono ekipa oko nas, samo gleda u stranu. Mislim svađa je bila tako da smo govorili jedan drugome „ŠTA SI NABRIJAN, SAMO SE OPUSTI", „NISAM JA NABRIJAN TI SI NABRIJAN, OPUSTI SE TI"i sve u tom stilu dok konačno nismo uletili u bas koji nas pušta na željenome mjestu. Tamo stopiramo i svi nas bez beda ignoriraju, mada je tada atmosfera bila još OK, i nakon jedno čuku i nešto staje nam neki par koji će nas kao odvest do naplatnih Šid. Još JE Leki pitao, idete li baš do naplatnih, a lik je rekao kao dada, nema problema. U mislima sam već bio na Cvjetnom trgu sa pivkanom u ruci, ali eto, tajanstveni su putevi panka, tako da nas odjednom puštaju usred ničega, preko 20 km od Šida, a još više od Šimanovaca. Gledamo šta ćemo sad, tu kao stopiran, ali ljudi idu prebrzo. Srećom su blizu bile neke lokalne naplatne za pa smo otišli stopirati nazad za prema Beogradu. Tu smo isto izgubili dosta vremena dok nam ne staje neki turski kamion, ulazimo unutra, a u kamionu baš kaos. Prvo šta sam napravio je da sam stao liku na kišobran i slomio gaali srećom nije skužio. Bio mi je bed, ali nije bilo vrijeme za neke sentimentalnosti, bilo je više, a jebote, šta ćemo mi na kraju. I tako evo nas opet na početnome mjestu, samo šta je sada već bilo ful hladnije, a uskoro je počeo i padati mrak. Stalo nam je par ljudi koji su imali samo jedno mjesto, ali mi smo se držali skupa, sve dok nismo skužili da je to bezveze, jer smo već obadvojica mogli bit debelo u HR. Tada uskoro staje neka romska familija koja ide baš u Zgb, kojima sam se ja uvalio, a Leki je ostao još nek vrijeme solo uz teške psihičke krize od čijih posljedica još dan danas pati. Put mi je prošao skroz brzo, pola sam iovako prespavao. Ekipa me pustila tamo negdje blizu Žitnjaka, nemam pojma, sjeo sam na trem i odvezao se do glavnog kolodvora gdje sam se počastio sa nekom paštetkom i kruhom, i imao neke svoje solo spike jer me Leki već zvao pa di si ti, ja u Čvari a Vaselini već sviraju. Pa da, jebemu sve moram na gig stići, a i šank u Močvari radi samo do ponoći. Baš sam se lijepo osjećao kada sam konačno stigao, poznata lica, pričanje, a svirali su još i Mladina Kina i Home Sick Home. I kako to već ide, piješ one razrjeđene pive, ne znaš šta bi sam sa sobom, drago mi je da je ta Močvara konačno propala, hehe. Nakon giga imali smo hardcore slikanje nas jedno 40 ispred Močvare, a ista ekipa ide kod Zlatokose na spavanje, al bez zajebancije. Kao da je bio još jedan gig, pun hodnik panksa, čupamo štekere iz zida i glavama razbijamo lampe. Tu sam još malo čamio, ali više nisam imao snage, popimo malo rakijice neke i srušio se. Sljedeći dan otpalio na stop za Rijeku solo, došao doma kao sjena onog čovjeka šta sam bio prije. Tad je bio šou sa stvarima iz Srbije jer one šlape šta sam donio mami su bile jedna broj 39 druga 41 i obadvije lijeve, hehe. A sutradan se već slavila Nova godina, šta će reći, alkoholni čil i neka ganja za vraćanje u normalu. Najbolji put.

RAVNODUŠAN... KOJIMA NITKO NEĆE OSTA

Branko

kolumne

Kolumna 1

Priredba is fuckin crime! Hehe, samo malo razmišljanje o tom „velikom" festivalu koji se zbivao pokraj Rijeke, zaboravio sam kojeg datuma. Inače se vjerovatno ne bih ni zamarao time da nije odmah u mojoj blizini i da dosta mojih prijatelja nije išlo ili radilo tamo. Priča je kako je to zakon, kako je Rijeka konačno dobila tako nešto, da se ekipa nada da će se to dogoditi svake godine ... Ma ljudi molim vas, zamisli koliki su novci trebali da bi se spremilo to sve, platili svi bendovi, policija, šta ti ja znam. A zamislimo sljedeću situaciju. Velik bend traži recimo za svoju svirku 50 tisuća kuna. Mala organizatorska skupinica koja se trudi pomoći scenu u svome gradu ima te novce jer ih je dobila od Grada. Jednom godišnje se ulože ti novci i svi uživaju u velikoj priredbi, gdje će svirati legendarni bend koji čeka srčani udar na stejdžu, i hrpa demo bendova koji se nadaju da će i oni jednoga dana postati isto tako legendarni i dočekivati smrt na stejdževima velikih priredbi diljem svijeta. A može i ovako, većina pank bendova dolazi svirati za putne troškove, koji se za bendove iz Hrvatske neće popesti puno više od tisuću kuna. Šta znači da se može pozvati 50 malih pank bendova, što će reći da svaki tjedan može biti koncert bez ikakvih problema. I to nije priča samo za pank, nego se onda može ići sa pričom, da bolje ugostiš bendove, da se pozovu neki kul rege ska bendovi koji ljudi vole i svašta tako blesavoga. Ovo nije sada u smislu da mala grupica to ne radi nego u smislu da ljudi ne mogu sagledati situaciju, van toga, u kako bi se bilo zakon zabaviti po ljeti. I onda se ljudi žale kako je trul grad i kako ničega nema, šta ti ja znam. Ja ne shvaćam kako može biti dobro za alernativnu scenu Rijeke da se svi izdrkavaju sa onim usranim P majicama. Šta je to nova generacija kvazi bunta Priredba i jebeni Stereo. Koliko mi se god sere od te Priredbe, znam da su se organizatori strgali pa ovo nije upereno protiv njih nego više protiv gluposti mase. Ali taj Stereo, za koji se zna da ga drži totalni šupak na svim razinama. Svi koji ga znaju na planu osobe, ili partnera ili su radili za njega kao obični radnici znaju koliko je to đubre od čovjeka. Da će on kada zaradi dovoljno novca sve to odjebati, a gdje će onda ekipa ići sa Konta. Malo mi je blesavo šta ovo pišem, jer vjerovatno neće nitko od dotičnih ni čitati fanzin, ali možda krenu neke glasine kako su oni glupi pankeri opet nešto srali, pa se netko i zainteresira. Ali najjadnija mi je spika, kao, pa ne znam gdje ću, dva su ujutro a ja se moram zabavit. Pa bit će zabave na Priredbi, čemu žurba. Ja sam mislio da je dovoljno jedan orgazam godišnje, a ne da je za održavanje kakve takve scene potrebno više nešto. Gdje su nestali oni ljud koji je bilo dovoljno samo ostati i cijelu noć biti ispred drakstora ili bilo gdje (propali su od cuge op. ja) i samo se zajebavati do ujutro. Nema ovdje sreće.

Kolumna 2

„Vidi ti njih, govore o anarhiji i tome, a piju pive i puše cigarete, koji licemjeri" dosta je česta spika sa kojom sam se susreo u razgovoru sa ljudima ili čak i u nekim fanzinima. Kao, kako ekipa koja bojkotira Colu ili slične firme može svoje novce davati zlim duhanskim korporacijama. To je istina, nije baš previše kul sve šta se radi. Ali jadne su mi te analize, kao ko je veći tru, jer koliko sam primijetio, to najviše i smeta određene ljude, to licemjerje i neki dvostruki standardi. **A meni recimo nije jasno zašto to šta netko kupuje pive, umanjuje pozitivnu činjenicu da želi bojkotirati druge multionacionale**. Jer nisu to neke imaginarne stvari, neka zamišljena bitka između dobra i zla, u kojem „bijelo" ne sudjeluje u zlom profiterskom svijetu a „crno" non stop izrabljuje sve oko sebe. Jebiga, sve se svodi na brojke, a ne na neka preseravanja, kao, vidi mene ja bojkotiram više od tebe. Ali nekako mi se čini, da ta priča nije potekla samo iz želje da se isprave nedostaci u cijeloj toj priči bojkotiranja razno raznih proizvoda, nego stara rasprava o cuganju ili necuganju. Stara piča o netrepeljivosti između sXe crewa i anarho pank krast (nazovimo to tako) ekipe. Jedni druge prozivaju da su konzervativni, pa da su licemjerni, neodgovorni, ili jednostavno u kurcu. I tako sve u krug. Neka svatko radi šta hoće, ali čini mi se da dosta ljudi postane X iz krivih razloga. Kada gledam kroz sebe, jedino šta bi me moglo natjerati je baš ta priča bojkotiranja, ali zato postoje sasvim okej alternative proizvodnje kul DIY alkoholnih pića sa osvježavajućim okusima čiste revolucije. Ali ta priča, spremnosti, maksimalne odgovornosti, nema šanse da bi me pokrenula. Ma u biti me ne interesira da budem cijelo vrijeme svjestan svega oko sebe, da pokušavam biti spreman reagirati na bilo kakvu situaciju (reality leads to insanity). Naprimjer, meni je treš evo kada neko tko je sXe kupuje one bezalkoholne pive. Mislim, kul mi je ovako za zajebanciju, kao piva ispred dućana i te spike, ali ako gledam ozbiljnije bez veze mi je. Jer se potpomažu zle korpapracije i tako dalje, a nećeš se niti napit. Ima li to smisla, i da li je to povezano sa pričom o razmišljanju svojom glavom? Da li bi baš u svemu trebalo stvari gledati kroz tu neku političku priču? Ili opušteno? Pa opušteno sve gledat kroz političku priču, hehe. Ljudi isto znaju puknut u vezi sa tom politikom, cijelo vrijeme gledajući, vidi ovoga, kako je licemjeran ili licemjerna, da se ponaša kao fašista/ica i nakon nekog vremena pukne, jer više ni sam nije siguran. Šta treba i kako. Zato kažem opustite se malo, pa imaš jebeni mozak u glavi, nađi se kako je tebi najbolje a ne šta je kul, da li je to ispravan put, ili pak prepun odgvornosti, samosvjesnosti i šta ja znam čega. Pa to i je pank, da svi budu isti a svi različiti, a ne da postoje ko neka nepisana pravila kako i šta. Samo razmišljanje i razmišljanje....

Kolumna 3

Živim u Rijeci u prljavom gradu.... hehe, zakon. Čini mi se da su se mnoge stvar promijenile od početaka panka u Rijeci. Jer upravo na stopu sam upoznao nekog čovjeka koji je bio tu za vrijeme Parafa i žalio se kako su prije svi bili za akciju, da se non stop sviralo, trudilo, tada je dosta toga bilo povezano i sa artom, a kako je danas sve nekako istrulilo. Bilo je u njegovim riječima jebiga tog ogorčenja koje ti se stvori kada ne znam koliko godina šljakaš i mučiš se, a osim toga, svi se vole prisjećat starih vremena. Jer je mozak tako napravljen, da ostane uglavnom ono lijepo, romantika do jaja, šta ne? Čak i ja koji imam tek dvadesetku volim se sjećat onoga šta je bilo „prije brdo vremena" mada je u biti prošlo tek 5, 6 godina od kada sam se zainteresirao za pank, a to su ona bitna sjećanja za mene. Ali uglavnom......... Rijeka je danas još uvijek prljav grad, industrija i napuštena skladišta, ali ljudi više nisu takvi. Ljudi su više onako čistunci koji samo filozofiraju a koje ne interesira više ništa od osovine faks/posao – pare- zabava. Pa zašto je to tako? Pa ne znam. Velik dio mozgova je vjerojatno pojeden od strane televizije, interneta i sličnih stvari. I meni je u redu ako je netko toliko sjeban od svega, da samo želi imat koju kunu u džepu, da dođe doma, sjedne ispred TV-a popije pivu i prekriži još jedan dan na kalendaru, jedan dan bliže smrti. U potpunosti shvaćam ako netko odluči isključiti mozak, jer je tako puno lakše prihvatit stvari oko sebe. Lakše se ustati ujutro i otići u brodogradilište ili neko skladište, ako ti je glava ispunjena samo onim osnovnim, prehrana i alkohol. Srediti si neko prekovremeno da si središ

bolji monitor od kompjutera, da ti filmovi lakše uđu u glavu. Uzeti klimu na par rata da ti ljeti bude ugodnije sjediti ispred Tv-a. Da ako ti dijete poželi sladoled, da ne moraš zbrajat tih deset kuna i trest se oko toga. Ne želim reći da svi radni ljudi tako funkcioniraju, pa u svima se krije neka želja za slobodom, za mirom, koliko god sjeban bio, samo kažem da je lakše ovako. No, dalje postoje ljudi koji su bili ili su još uvijek blizu toj nekoj alternativnoj priči, a takvih je pun Grad. Moji nekadašnji prijatelji za koje sam se nadao da će skupa sa mnom ostati tu, ljudi koji su mi dragi ili oni koji me živciraju, i većina za koje mi je svejedno. Ne znam zašto, ali mi se čini da su većina njih postali sjene ljudi od onih kakvi su mogli postati, da je u njih uvučena sebičnost i bezobzirnost koju posjeduje sistem u kojem živimo. Površnost i sklonost laganom guranju kroz život ih je u mojim očima dovela do bezličnih pojava na koje se ne želim i ne mogu pouzdati. Mislim, ako se gleda izvana, postoje velike sličnosti između mene i njih, ali tako je to kada se moraš nekako uniformirati. Evo jednog dobrog primjera, kada je bilo Moje tvoje naše, u infošopu je bila radionica sitotiska i prijavila se hrpa ljudi. Znam da se dio ljudi moralo i odbit jer je bilo previše zainteresiranih. To je bilo super i meni je bio malo bed šta sam ostao cugat uokolo umjesto da nešto novoga naučim. Ali zato sam si mislio, bit će bar ljudi, doći će u infošop sada kada je probijena ta barijera, kada su se upoznali ljudi i tako to, ali nitko se više nije nikad pojavio. Pretpostavljam da je sve to bilo zabavno na jedan dan, ali jeboga, kada smo radili majice i zakrpe radili smo mi od kojih većina nije bila na radionici nego nam je netko na brzinu pokazao i peglaj. A sada priča oko samog infošopa. Mislim da sam ja dovoljno objektivan da govorim o tome, jer imam uvid u sam rad i tako to, ali nisam ufuran u to sve. Jer moja osobna priča nisu knjige i infošop, nego krvava pankčina, ali o tome možda više neki drugi put. Neki ljudi su mi se požalili kako se nisu osjećali ugodno jer da se osjeća neka negativna energija u vezi sa samom tom pričom, ja se sa time ne slažem, ali ako se tako puno ljudi osjeća, onda valjda ima nešto i u tome. Puno sam razmišljao o tome i onda shvatio kako ta priča uopće ne stoji. Jer u infošopu nisu dežurali samo panksi nego i osobe koje su ono, vrhunac ljubaznosti. I ako se netko osjeća neugodno, mora prvo razmislit, pa jebote akoje netko napravio taj infošop onda valjda želi da im dolaze ljudi. Druga barijera je ta normalna neugoda ako dolaziš u mjesto gdje nikoga ne poznaješ a jebiga, preko toga moraš preći. Ono, ofarbaćemo zidove u plavo, zapaliće se mirisne svijeće i ambijentalna muzika ali jebiga, šta je stvarno toliki bed, doć i reć e bok. I valda je treća barijera baš ono uzimat sve i interesirati se, kao da ne ispadneš glup, da te Leki ne izvrijeđa i tako to (s obzirom da na mene pada politika uređivanja fanzina, slijedeći put ti ovakve provokacije neće proći op. L), ali jebote ako se nekoga mora vući za rukav da bi pročitao knjigu, ko ga jebe. Možda to nije stav za takvu vrstu aktivnosti, ali svjedeno, ko ga/ju jebe. Jer jebote, ako čovjek ima toliko bedova u sebi, mora prvo pročitati neke psihološke knjige i govoriti si ujutro u ogledalo, „ti to možeš", „najbolji si" a tek onda se baviti drugim stvarima. To je moj stav, idemo dalje sa ovim Rijeka scene raportom ☺. Nadam se da će se mnoge stvari rješiti i poboljšati sa preseljenjem infošopa, jer stvarno ima jebenih ideja ali vidjećemo. Jedno je sigurno,a to je da ćemo iovako umrijet svi nesretni tužni, bez budućnosti i ambicija. A jedna stvar šta se tiče Rijeke je fascinantna. To je ta činjenica da je Rijeka kao grad roka, a samim time i dom malog milijona bendova. A svi ti bendovi su takvo smeće da ne možeš vjerovati, ono, ubi bože. U rijeci osim Ksenoze, nema niti jednog pank benda (kad je to uopće bio pank bend? Bolje reći ekipa iz snova op. L), a oni su trenutačno bez vokala (volio bi op. ja sam sebi). Dakle u par godina se u Rijeci nije stvorio niti jedan pank bend, a jebiga, oduvijek su bendovi u Rijeci brzo umirali, čak i dok ih je bilo dobrih. Meni je to u biti okej, jer znači da čim bi se ljudi prestali slagat ili im se nije dalo, ili različita vizija benda, raspali bi se. Meni je to super jer znači da su ljudi radili bendove iz užitka, da promoviraju neki ideje, a ako nije išlo, jebiga, nije išlo.....Možda netko misli, kao, moraš se truditi, a sa trudom će doći i rezultati. Ali jebeš te neke osjećaje natjecanja, toga ne bi smjelo biti u panku.

Kolumna 4

Baš prije nego sam se sjeo da ovo počnem pisat otišao sam se kao popišat u kupaonu. Ušao sam unutra i skužio da nešto baš brutalno smrdi po govnima, i gledam u školjku, gledam da nisu negdje neke usrane pelene od bake. I onda skužim da su joj pelene vjerovatno popriličnо čiste jer je pun pod bio govana, hehe, baš ono pankčina. I tako me navelo na razmišljanje o starosti i kako to mora biti frustrirajuće razdoblje u životu. Jer ono, cijeli si baš ono žešće sjeban, osim ako nisi neki pleboj koji još sa 90 godina trči po parku ili ona neka očuvana stara dama, koja sa šminkom skriva žljebove po licu. Uglavnom, kroz život vjerovatno skupiš jako puno znanja o koječemu koje zbog svoje fizičke nesposobnosti možeš vrlo malo promjenjivati. Svi ti se smiju u lice, jer si za mlađe ishlapjela budala koja još živi u nekom svom vremenu, a starijih više nema, jebiga. I tako teku dani dok polako ne shvaćaš da ti i mozak pomalo vene, i da postaješ osoba koja ima u sebi samo osnovne biološke funkcije od kojih su neke zamrle, a neke ne možeš ni kontrolirati. Mislim da je to razlog isfrustriranosti svih onih penzionera po autobusima, koji se guraju za stolicu i kenjaju svima, ili pobjegneš u senilnost ili postaneš ko sebično, razmaženo dijete koje pokušava skrenuti pažnju na sebe. Ono šta mene u biti najviše čudi je kako je malen postotak samoubojstva u toj životnoj dobi, mislim, nije da sam sada išao gledati statistike, ali mislim da sam pravu. Mislim, tu i tamo se ubije poneki, ali ništa više recimo od ekipe od 30 godina. I sada, kakva je to bolesna volja za životom, u trenutku kada sjediš posran negdje, ne možeš se ustati jer te boli kuk, a i ovako ne znaš kamo biš otišao jer jedva prepoznaješ svoj stan, sljedeći dan ujutro u sedam ideš se voziti na placu i tamo se dalje frustrirat sa hrpom ostale takve ekipe.Jer jebote, ja imam 20 godina, pa sam razmišljao o samoubojstvu brdo puta, i ne smatram to ničim problematičnim ili čudnim. Mislim da je to normalno, da zadržiš kontrolu nad svojim životom, i sam ga prekineš u trenutku koji ti odgovara, a ne da se moraš zajebavat uokolo sa doktorima i svakakvim drugim spodobama. A ne da u situaciji kada znaš da više neće biti bolje, da može biti samo gore ti i dalje trpiš i boriš se, mada time maltretiraš ljude oko sebe. To je valjda taj bolestan ljudski mentalitet koji se javlja kod sportskih takmičenja, ili kod ekipe koja je bolesna ili imala neku tragediju. To mi ono najjače, kada netko izgubi dijete ili takva nekakva prebrutalna tragedija, a on/a se kao uzdigne iznad toga, kao nije svijet propao, moram izdržati dalje. Ma daj molim te, ne moraš ništa izdržat, u životu ne bi trebalo ništa biti teško, sve bi trebalo biti opušteno i ugodno. Sere mi se od te ljudske potrebe za snagom, ponosom i tim nekim meni čudnim stvarima, jer kao čovjek koji je prošao tako neke preužasne stvari, ima nabildani ego kao šta neki drugi moroni imaju nabildane mišiće. To je ta neka satisfakcija u samoj patnji, ne znam mogu li to samo tako objasniti. Ali imam osjećaj da je u dosta ljudi, kao šta im je potrebna afirmacija u školi, na poslu itd imaju taj isti osjećaj, da se osjeti koliko su oni mentalno jaki, kako neće poklekunti pred svima šta im život sprema. Totalni sik.

Kolumna 5

Ponosna i jaka. Baš razmišljao o tome koliko za mene ta parolica ili rečenica nema smisla. Ne shvaćam kako neko može biti ponosan na svoj spol. Nisam uspio skužiti šta točno znači ovo jaka, ali mi je taj pojam snage isto popriličnо stran. Mislim, nije da me to sada smeta ali je ovo bio kul početak za ono o čemu sam htio pričat. Jer ako to prebacimo u muški rod, dobiti ćemo ponosan i jak, što zvuči kao najgore hardkor mačo preseravanje. Tako da sam razmšljao koliko je i da li je taj osjećaj mačizma u curama, djevojkama ili ženama, kako god se nekome svidja. Ja nisam ponosan što sam muško. Nisam ni razočaran. Svejedno mi je. A ako se uzme ova početna rečenica, ona sama po sebi definira taj mačizam, jer ima u sebi tu stranu „ponosa". Šta je ponos to još nisam uopće shvatio, ali sam shvatio to da se javlja u trenucima kada neke stvari obaviš bolje od nekog drugoga. Znači, ti si od bolji od nekoga i u tebi se javlja zadovoljstvo šta netko drugi nije bio te sreće da bude kao ti. Na to se direktno nastavlja taj problem snage. Po meni jak, može značiti samo jači, jer bez tog momenta natjecanja sama ta oznaka gubi na smislu. Znači ono, treš sve u svemu, a razmišljanje me odvodi dalje u te neke psihološke analize svega i svačega i dovodi me do problema ega. Po meni je to najveći problem sa kojim se susrećemo svakoga dana u običnome razgovoru ili pak ako se dogovaramo nešto ozbiljnije. Čak i kod ljudi koji se smatraju dijelom neke političke priče u sebi imaju taj neki pristup da znaju najbolje i da ostale ideje nisu baš dobre, samo šta to

nekako prikriju. Naprimjer, shvati se na nečijem licu da te možda i sluša, ali ne prihvaća tvoje mišljenje, u glavi mu je ma šta ovaj priča, ali upravo zbog toga šta gleda situaciju kroz neku anarho priču ne kaže odmah daj pusti me ja sam u pravu. Nego se iznova odigrava neka predstava u kojoj taj sugovornik kima glavom i sve super, pravi se da razmišlja o tvojim riječima, ali to nije tako, jer ako se komunikacija nastavi već u sljedećoj rečenici možeš primijetiti da se njegovo stajalište nije niti minimalno izmijenilo. Taj problem istjerivanja svojega po svaku cijenu se može primijetiti u najmanjim sitnicama, kada neko pili po svojim željama i ništa drugo mu nije bitno, bilo to koje će piće piti ili kada ćemo se naći sutra. Zato tu dolazi do konflikta odnosno nekih nezdravih odnosa u kojima se može prepoznati da osoba kojoj je samopouzdanje već prešlo u pojačani ego postaje vođa na neki način, jer je normalno da će na kraju on uspjeti istjerati svoje. I to je taj trenutak zbog kojeg smatram da je nebitno koliko je ko pročitao knjiga, koliko toga zna, koliko akcija je ili nije napravio već da li u sebi jednostavno ima to nešto šta te čini alternativnim u odnosu na agresiju komunikacije u društvu. U biti to ne možeš ni nazvati baš komunikacijom već više hrpom nekih monologa, upravo zato bi komunikaciju za ljude poput nas, hehe, trebala biti puna propitkivanja i iskrenog saslušavanja, a ne kurtuazno otklimavanja i govorenje „dada, dada". Dobro, tu se jasno stvara pitanje, šta ako se sve raspline u preglupim raspravama? Ok, treba o svemu raspraviti ali ako netko baš priča pizdarije, kažeš mu da odjebe ili neka se smiri ili šta ti ja znam. To je samo druga strana istog problema koji sam spomenuo, jer to isto znači da taj/ta sa glupim pitanjima isto nije uhvatio nit zbivanja kao što ju gubi i onaj koji nameće svoje mišljenje. U jebote imam dojam da sam totalno zakomplicirao. Zato samo polako, bolje je da ja stanem.

Kolumna 6

Kako započeti, o čemu da sada pišem? Da li da bude još jedan kritički nastrojen tekstić, o ko zna čemu, možda o situaciji u Rijeci, ili o sceni općenito. Da li da popljujem novi Last Breath, ili da krenem u neko analiziranje naizgled svima jasnih stvari, a na kojima ljudi redovito kiksaju. Ili da se nerviram oko reakcije nekih ljudi u Rijeci kad je stavljena najava za benefit u puli za ASK. Ne znam niti sam, ne mogu sabrati misli najbolje. Neka priča o „radikalnoj DIY pankčini" kako ljudi percepiraju ovaj naš fanzin, bi dobro došla, ali i taj je izvor presušio. Trenutno je fanzinaška suša, tako da valjda nisam jedini sa vakumom u glavi, u biti serem, sjetih se da je upravo Blaž izbacio svoj novi broj stvarno jebeno brzo, tako da ipak nije baš samo crnilo šta se tiče fanzina. Zato je crnilo svuda oko nas ☺. Trenutno sam u fazi totalne opuštenosti sa blagim utjecajem alkoholne depresije, tako da mi je više manje sve ravno. Ne brine me ni scena, ni svijet, ni politika niti išta drugo. Živo mi se jebe za to da li je jučer na gigu bilo mačo plesa, da li je ugašen onaj turski brod šta gori u Istri, ili bilo koja druga tema na svijetu. Pošto se inače uvijek nerviram i pizdim oko takvih stvari, ovo mi je kao neki odmor, dobar za istrošene živce. I tako mi je na vrata pozvonila neka žena, kao da ima dogovorenu neku masažu za stopala, neka takva debilana, i ušla u kuću. Počela je nešto pričat sa mojom majkom i bila onako naporna ali ništa strašno, ali ja sam u jednom trenutku popizdio i onoj povisio ton i rekao joj da ode ča. Nije bilo ništa sada prestrašno, no žena se prestrašila skroz i ono bez riječi praktički pobjegla iz kuće. Tada sam skužio koliko je moja reakcija bila u kurcu, koliko je bilo agresivnosti u njoj, koja je bila nenamjerna ali jebiga opet je bila tu. Drugim riječima, napao sam tu ženu jer je remetila moj mir, i to moje stanje opuštenosti ne razmišljajući o tome da je to vjerovatno neka jadnica koja svoje pare zarađuje masirajući prljave noge ljudima nedjeljom popodne. I tako je svejedno moj trenutni mir bio uništen i sve je bilo u kurcu, jer sam reagirao onako kako bi sistem upravo htio, nasilno i sebično, zatvorio sam taj krug koji nastaje utjecajem na društva na svakoga pojedinca. I tu smo došli do te priče odgovornosti i odgovornog načina života. Tu ne mislim na neke ne znam kakve priče, nego na promišljanje o situacijama i ono o životu. Lako je uvijek okriviti zle mutinacionale, pokvarene političare i šta ja znam koga sve ne, ali svatko mora prihvatiti svoj dio odgovornosti. Mora se naći kao neki kompromis između želje da zadovoljiš sebe. Ali da u isto vrijeme ne štetiš okolini, bilo to u nekom eko pank smislu ili u nekom psiho pank smislu ☺. To je i jedan od razloga zašto mrzim sve te „kul" religijske priče oko budizma, koje kakvih sekti šta su šatro bolje od kršćanstva i ostalih "normalih" religija. Čovjekova sreća za mene ne može biti odvojena od sreće i stanja njegove okoline, zato su mi te meditacije i slično kao ono guranje glave pod zemlju. Odjebi ovaj svijet, misli samo na sebe i smiješkaj se cijele dane jer nisi jeo već petnaest dana, digao si se na viši nivo. Šta je to neka kao pozitiva priča? Samo patnja i bol.

Kolumna 7

Znači tema priče će biti kritiziranje, i to uglavnom negativan kritički stav, jer sa pozitivnim kritikama ekipa više manje nema probema, zar ne ☺? Znači, kada razmišljam o nekoj stvari, postavljam se kritički, odvagujem dobre i loše strane, pokušavam ostati objektivan ali to zna biti poprilično teško. U dosta slučajeva kritičko razmišljanje počinje od toga da u startu zauzmeš neki stav i tražiš argumente koji će poduprjeti tvoje mišljenje, a sjebati ono mišljenje koje je suprotno od toga, ali je po meni nužno i neophodno da bi se razvila neka pozitivna komunikacija. Pod pozitivna mislim, ona koja nešto mijenja, kroz koju će se ljudi razvijati, a ne pozitivna u smislu da smo si svi super i kul. Ako to stavimo u kontekst pank scene (jebiga, znaš ono, ko zna neku bolju riječ nek mi je kaže) mislim da je to popriličnо teško razviti zbog brdo razloga. Jedna je stvar šta se svi znaju, pa se zbog osjećaja simpatičnosti ili ko nekog neprijateljstva samo čeka kiks ili uspjeh drugoga koji se onda može sočno prokomentirati, a to više nije ono o čemu sam pričao. Druga je taj odnos ko neke lažne hijerarhije , gdje oni koji imaju manje „staža" imaju manje izražen taj kritički stav prema onima koji su „već nešto napravili". Dalje je jasno apatija, i ta priča o isfuravanju svoga filma, koje to ograđuje u neki vlastiti svijet sigurnosti, jer kao, ja ne diram nikoga, nitko ne dira mene. Tu je dalje spika licemjerja, koja po meni uopće nije tako jednostavna kao šta se inače predstavlja, jer gdje je granica između licemjerja i obične pristojnosti? Gdje je granica između licemjera/ke ili osobe koja je u stalnoj potrazi za nekim konfliktom. Sta se mene tiče, bolji su mi licemjeri jer smo svi više manje takvi, a pomalo me umara kada je netko u vječnoj potrazi za forsiranim raspravama, kako možeš ovo,kako ono, daj pusti me čoeče. A osim toga nije mi jasan moment kako se može netko naživcirati na te spike," on/a meni govori iza leđa da sam u kurcu", znaš ono, samo opušteno. Uglavnom ta priča o neiskrenosti je još stvarno komplicirana, jer neka netko kaže ako se nije našao u situaciji, da je, iako su ga stvari zasmetale, samo prešao preko toga, a poslije se požalio prijatelju ili prijateljici kad je trebao/la nekome olakšati dušu. Ja jesam sto puta ☺.

Text.

Uf, opet je gotovo ljeto, vrijeme je za traženje stana, baktanje sa parama, ili pada kiša ili puše bura, jebiga, nikad na zelenu granu. Ali to nije samo to, vrijeme je i kada se nakon ljetne pauze ponovno zahuktaju kojekakvi pank i nepank događaji, šta će reći, brdo zakon trenutaka ali isto tako trenutaka trešnje i živčanoće. To je isto i vrijeme kada će svi pričati, e bio sam u Barceloni, Amsterdamu, New Yorku i šta ja znam di još, kako je tamo zakon, kako je ekipa luda, ovo ono, i sve u tome stilu. I onda pitanje gdje si ti bio, a ja kažem, pa na Paradizu. Pomalo deprimirajuće, zar ne ? Ovoga ljeta je baš bila žešća besparica, jedini dotok novca šta sam imao je bilo preko ekipa šta su radili na moj ugovor i što sam ubo neke prijevode za sitne pare. Ali jebiga, nije baš da sam i trošio na bilo šta osim na tim koncertima, ili na neke pive i gicice, prilagodio sam se. No sa druge strane, radili smo u Rijeci sve ono što me zanima, nisam sama gubio dane i sažaljevao se. Sve je počelo polovicom osmog mjeseca kada se sve vrtilo oko Kućice. Znači, nas par je uletilo u tu kućicu i počelo je uređivati, šta je veoma zajebano, jer je plejs bio u požaru, neke prostorije su bile tako crne i sjebane, da bi i najveći kraster izgledao kao šminkerčić kada bi ušao u njih. Dosta sam i razmišljao da li da uopće spomenem to, kao tajnovitost i sve to, ali pošto me već par ljudi koji nemaju ama baš nikakve veze sa ičim upitalo, šta ima sa tom kućicom, shvatio sam da je to već prošlost. Da već zna previše ljudi, koji ne bi trebalo da znaju i tako evo nas ovdje. Iovako ne želim pisati u kontekstu, sad smo mi radili toliko i toliko, planovi su ti i ti, budućnost je sjebana i tako to, nego je to bilo jedna od stvari koje su me zaokupile ful. Em što me je zaokupilo, također me i oduševio način na koji se tamo radilo, bez glupih kikseva, manjak znanja, novaca i materijala nadomještavalo se razmišljanjem i odbačenim stvarima na koje smo

naišli. Druga dobit od cijele priče, je bila upravo to šta mi je pružila dosta materijala za maštarenje o životu (ne Leki maštarenja tvoje vrste u Slavoniji) šta ja dosta često radim. Sad me se može napasti, kao, Borna moraš biti realan, a ne se gubiti u nekim fantazijama. Donekle se slažem sa time, ali jebeš život ako nemaš mašte, to po meni znači da te sistem uspio ukalupiti, jer ako ne razmišljaš o nemogućemu, preostaje ti samo ono „stvarno", a to je ono šta nam je servirano od ovih zlih bandita koji kontroliraju svijet. A sa druge strane, popizdio bi da stalno razmišljam, o stvarima oko mene, jer je društvo sjebano, ljudi su zli, previše je nesreće i tuge da bi ja sad to podnosio od nula do 24. Zato lijepo ja vidim sebe u Kućici kako sjedim i gulim mrkvu, a oko mene cvijeće, dolazi mi ekipa i ja im kažem pa di ste, šta ima, a oni meni kažu ništa, čoeče, sve je super. U pozadini svira Disaffect........ Ja maštam, a neki se nabrijavaju na 2012, apokalipsu i šta ja znam šta sve ne. Meni je to isto bilo super, i još uvijek se potajice nadam da ćemo svi umrijeti uskoro, ali ta spika oko kraja svijeta, kojekakvih urota, ljudi guštera i šta ja znam čega je isto postala govno. Postoji cijela masa ljudi, koji su opsjednuti sa tim pričama, šta je sve namješteno, sva povijest je iulzija, a ja kažem, boli me kurac. Da li svijetom vladaju masoni, Ameri, velika korporacijske glavešine ili tratinčice tako mi je svejedno. Od cijele te priče mi je jedino potrebno da znam, da se sa nama manipulira radi profita i moći, a sada tko je to točno je tako nebitno, jer to lako podijeliti. Imaš dobre ljude, loše ljude i one nezainteresirane. Loši ljudi ovisno o tome koliko imaju novaca, stječu moć na različitim razinama i sjebavaju sve oko sebe, uz pomoć nezainteresiranih koji nemaju mozga da im kažu odjebi. Najlakše je za sve okriviti, vlast, zlu državu, medijsku manipulaciju, ali po meni je veći problem, kako se netko da manipulirati tako lako. Nije mi uopće spika kao, ja sam sad sve skužio, ali jebemu mater, na neke stvari se nitko ne bi trebao dati nagovoriti. Eh da, ostali su još i dobri, a to su naravno moji prijatelji sa Škurinja i naša neponovljiva pank scena. Tako gledam, stalno kroz mene i oko mene prolaze spike, a scena je zakon, a scena je u kurcu, pa je malo netko razočaran, pa opet malo nije, ajmo se zatvoriti u sobu, ajmo van cugat do iznemoglosti. A jebote, glava me već boli od toliko sranja. Ono šta se naziva scenom, u Hrvatskoj brije 30 ljudi, a to nije scena nego školski razred, a ponekad je i atmosfera slična tome. Stalno neki šatro hejtovi, pa vidi ovoga šta je rekao, pa vidi nju šta brije, joj, glava mi jeć pukla od toliko sranja. Vrijeme za borbu a ne za gubljenje vremena oko toga ko je tru ako ne, vrijeme će pokazati tko kako i šta brije. No to da su scenska tračanja jadna, znaju već i vrapčići na pank granama, ali više me interesira ta komunikacija. Nisam nešto posebno komunikativan lik, u većini slučajeva me pri upoznavanju prati ona brutalna tišina, kada nemam blage veze šta bih rekao. Sada bi ja trebao reći kao da, komunikacija je zakon, i slažem se time, ali dosta često nisam raspoložen da sa nekime koga ne poznajem najbolje gubim sate na rasprave oko smisla života. Meni kod dosta ljudi paše ta površna simpatičnost, kada se komunikacija svodi na smiješak i bok, ili u nekim slučajevima, oćeš crno ili bijelo vino (da ako sa nekim pijem, ne znači da se ne znam kako zbližavam, a ponekad čak ni da mi je simpatičan/a, jebiga), ma koliko god svi srali po tim površnim poznanstvima. Nije mi jasna ta spika da bi svi na sceni trebali biti prijatelji, mislim, jasno da se odnosi trebaju temeljiti na prijateljstvu, ali ja sada pričam o PRIJATELJIMA, a ne o nekome sa kim si proveo večer jer ti je radio koncert, i bio je totalno kul. Ne da ja ne bih volio da su svi super i da se samo grlimo i te fore, ali jebiga, meni je potrebno par godina prijateljevanja i 500 različitih situacija da bi nekoga smatrao pravim prijateljem. Scenski odnosi su mi više nekako familijarni, onako volim sve te ljude ful, ali ponekad vrijedi i „prijatelje biraš a obitelj dobivaš" ili tako nešto. Da, baš to, mi smo braća i sestre, ali jebiga ja se već sa sestrom nisam čuo preko godinu dana ☺. Mada sve što sam rekao na ovu temu komunikacija i prijateljstvo je jebiga, presubjektivno da bi se netko trebao oko toga cimat. Svatko zna kako je njemu ili njoj najbolje, a ne neki tamo Branko. Toliko o prijateljstvu, ostalo je još jedinstvo i snaga. Jedinstvo je sranje, a snaga je govno. Gotovi smo i sa tim.

Druga stvar koja se u Rijeci radi, a meni je bitna je taj podrum. Znam i da je premali plejs, i da nam je možda previše u glavama spika, kao pank, prijateljska atmosfera, ali jebiga tako osjećamo. Znači osim prvoga giga, sve je drugo prošlo okej, a sada je već to stvarno uigrana situacija, sa ponekim kiksevima koji se valjda ni ne mogu izbjeći, jer tako je to na ovome svijetu. Opet nije stvar u nekome prejebenome sadržaju, ili da su gigovi ludilo, ili pak da imamo bog zna kakve planove, već ono šta to meni znači i tako to. A znači mi to da sam cijeli dan presretan, iskrcaš se oko podne do grada, skupljanje hrane, kuhanje, popim pivo, dođe bend, ukrcamo opremu, sve skroz opušteno. Ono šta je najbitnije, doslovce znam sve koji dojdu na koncert, osjeti se atmsfera koja govori, „e, ovo je naš plejs, i nećemo dopustiti da nam se sjebe" tako da nema problema sa mačo plesom, razbijanjem i svakakvim debilima. Druga je stvar šta sve to ponekad dobije neku penzionersku dimenziju, ono, nema sada da će se netko baš izvrnut i izrigat sve, ali svima nama više paše tako. Okej, bilo je svakakvih situacija, baš smo pričali ja i Dubi neki dan, da se napravi neki kratki filmić sa izrezanim najdivljijim scenama, to bi isto bilo brutalno, ali to je ta moć manipulacije, hehe. Ali uglavnom, sve je skroz opušteno, a prilično je i zanimljiva ta situacija, kako se mijenja tvoj odnos prema gigu ako si samo „publika" ili ako imaš neke obaveze oko organizacije. Sada bi mi bilo draže da mi dolaze neki hipiji ili ta indie ekipa nego da se moram trgati na upadu sa panksima bez keša. A da se i zna, ko dođe u podrum i ima spremnih posebno 20 kuna, dobiće lagano tapšanje po ramenu kojime poručujem – koja si ti legenda, a ako ima dvije novčanice po deset moje oduševljenje može eskalirati jednom sočnom pusom u čelo. Pa vi vidite.

Ostaje muzika, pa jasno, da znate šta sada trenutačno slušam svi bi mi srali. Zato neću reći, već ću izraziti svoju trenutačnu nezainteresiranost o pitanju muzike. Ono, slušam pank svaki dan, ali uvijek iste bendove, malo šta novoga mi je toliko dobro, da bi ga slušao sada cijelo vrijeme. Ne sviđa mi se baš u kojem smjeru ide i taj nesretni krast, odvaja se u neku svoju kao d beat šta ti ja znam scenu. A onom liku iz Disclosa su podigli spomenik, jebote kako jadno. Ne volim ni tu sporu muziku šta je postala popularna u zadnje vrijeme, a bome niti neke brze hardcore bendove. Znači ne volim, ni krast, ni hardcore, ni sporo ni brzo, pa šta mi onda preostaje osim dobre stare pankčine srednje brzine. I novi Malignant Tumor.

NOVE SEZON
DRUGA MOLEKULA

Kontakt:

Borna Smojver
Save Vukelića 3
51 000 Rijeka

Leo Jelača
Tina Ujevića 18
51 000 Rijeka

selftitled@net.hr

* SKROZ SAM ZABORAVIO SPOMENUTI BRANKOV GAIAN MIND
VJU ALI JEBIGA PANKČINA ŠTA DRUGO DA KAŽEM... LEKI



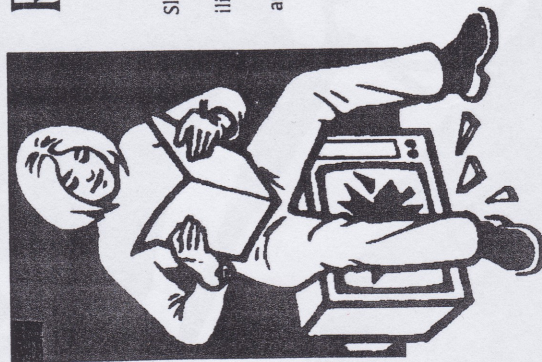
I ovog puta sam racunao na prazni prostor i kombiniranje kako ću popuniti stranice tako da mora ići još malo moje kenjaže. Nakon par dana stagnacije po pitanju fanzina (iako sam nekima uredno javio da je vec gotov) opet mi se javila potreba za pisanjem, tj. prebacivanjem na „papir" još nekih mojih razmišljanja. Skoro je 2 u noći, opet vjerno kuckam po tastaturi, tišina je u sobi (i baš mi paše!) plus još imam društvo u obliku Brune koja čita knjigu zbuksana u krevetu. Nekako mi baš odgovara ta kombinacija pogotovo što nije ni svjesna da mi ponekad njezina prisutnost služi kao inspiracija. Ne znam zašto, ali je tako. Iako mi je rekla da joj se što prije pridružim i odem spavati jer umor radi svoje, ali sam morao glatko odbiti jer jednostavno moram iskoristiti ovaj moment inspiracije koji mi je falio cijelo ovo vrijeme…Čitajući sve do sada napisano za ovaj broj opet me malo prokopkalo pitanje oko toga zašto puna dva mjeseca (ma i više jebote patak) nisam bio miran. Nešto od toga što isto smatram bitnim ću staviti sa strane, ali ne mogu se oteti od dojma da generalno uživam u previše slobodnog vremena. Nekome to može biti super prilika da to iskoristi na najbolji mogući način i da se posveti stvarima koje voli, ali možda previše uživam u statusu onoga koji nema apsolutno nikakve obaveze prema svojim nadređenima niti moram ikome polagati račune. Nezaposlen sam, nemam full time job, radim kada nešto uleti i po potrebi i to me u neku ruku jako veseli, a opet i muči. Naravno da me kod kuće drkaju da moram naći stalan posao ne bi li kako mi kažu, samom sebi pomogao i osamostalio se, ali znam da i uz 8-16 šljaku bi ionako stalno njurgao i nikada ne bi bio zadovoljan. A svoje obaveze prema starcima ionako ispunjavam u potpunosti (osim što sam im jedno veliko razočarenje, al to već spada u sferu klasike) i možeš mi reci da sam lijen i da sam konformist ali me još uvijek fascinira ta ljudska potreba busati se u prsa s nekim radničkim ponosom i sličnim sranjima. Kao ja radim, nemam vremena za druge stvari, nemam drugog izbora. Nemaju ga mnogi i sve je to ok, ali ja ga imam i uvijek ću ga imati. Samo treba dobro znati kompenzirati, snaći se i nema zime. A i onih sitnih poslova dovoljno da uložiš u sebe i stvari koje te zanimaju uvijek ima, i ako stvarno želiš neku šljakicu čisto da imaš za svoje najosnovnije potrebe i troškove života do toga ćeš i doći. To je najjednostavnija formula da budeš miran, ali vraćajući se na sebe, možda ipak uživam u previše slobodnog vremena, a ponekad previše slobodnog vremena znači i previše razmišljanja. Barem je meni tako…mislio sam da ću skroz izbjeći priču oko infoshopa (neću biti opširan već samo ukratko) ali promatrajući kako je zadnjih mjeseci sve to funkcioniralo baš sam se jadno osjećao i nisam mogao a da ne napišem koju. Od ljudi koji su tu na ne znam koji način upali pa sve do kompletne neozbiljnosti, neodgovornosti, nedostatka samokritičnosti i ne imanja imalo svijesti da ako radiš neke aktivnosti onda one moraju biti tu s razlogom i odrađene besprijekorno. Naravno da opet karikiram, ali apatičnost zauzima previše prostora u nečijim glavama. Zapravo mi je super što sam pred zaključenje ovog broja dobio u ruke novi broj Ispod Pločnika (moj i tvoj najdraži slobodarski dvomjesečnik) i gdje se u jednom tekstu fino opisuju tj. obrazlažu što su grupe afiniteta ili ti ga grupe zajedničkog interesa. Najveći problem kod riječkog infoshopa je upravo činjenica da ljudi koji su sada uključeni u cijelu priču uopće nemaju zajedničke interese pa čak i poglede na bitne stvari (što je opet za svakoga diskutabilno, šta je bitno a šta nije) i to je ono što cijelo vrijeme koči progres same grupe i svih aktivnosti. Uopće ne postoji zdrava diskusija, konstantno propitivanje stvari, općenito pričanje o našim odnosima i koliko su nam oni zapravo važni ne bi li dalje mogli krenuti razvijanje i planiranja. Kao da se sve prihvaća zdravo za gotovo i to je to. I to je ono što je mene mučilo i udaljavalo od svega…a isto tako činjenica stoji da infoshopu treba jedna dobra čistka i vritnjak u guzicu..jer na kraju krajeva neki su tu ipak samo radi fore… priča se nastavlja, naravno…

Roko i Cicibela

slobodarska knjižnica i čitaonica

Slobodarska knjižnica i čitaonica "Roko i Cicibela" je autonomni prostor u kojem možete pročitati ili posuditi knjige, časopise, novine i fanzine koji se bave anarhističkom/slobodarskom teorijom, analizama i praksom. Teme koje su zastupljene su anarhizam, ekologija, povijest pobunjeničkih pokreta, feminizam, kontrakultura, subkulture... Navratite svaki utorak i četvrtak na čaj ili zapatističku (organsku) kavu i druženje.

svaki utorak i četvrtak
od 15:00 do 18:00
Frankopanska 1 (u dvorištu)



(Slobodarska knjižnica i čitaonica „Roko i Ciciblela" se nalazi u Zagrebu, da ne bi bilo zabune)


selftitled@net.hr